

IMMACULATA

6/2003

Č.70

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2003

Listopad - abychom byli solí země a světlem světa a věrně svědčili o Boží lásce.

Prosinec - abychom stále přijímali Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi, a tak abychom se stali Božími dětmi.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

máme listopad, dušičkový čas. Myslíme na své blízké zemřelé, modlíme se za ně a přemýšlíme, zda jsou v nebi, zda získali věčný život. A možná nás napadá i otázka, co je to vůbec spása a život věčný?

Před očima se nám promítají příběhy z Bible o tom, jak Bůh stvořil dobrý svět, do jehož středu postavil člověka; jak první člověk zhřešil a v důsledku toho se na světě objevilo utrpení a smrt; jak Bůh ve své dobrotě slíbil skrze proroky poslat lidem Spasitele; jak Spasitel přišel na svět a skrze svůj život, kříž a zmrtvýchvstání otevřel lidem cestu k věčnému životu.

V knize „Překročit práh naděje“ říká Svatý otec Jan Pavel II. na téma spásy: Spasit znamená osvobodit od zla *radikálního, absolutního*. Tímto zlem je smrt. V první řadě smrt fyzická a pak, ještě radikálnější zlem, *věčné zavržení* - Bohem odmítnutí člověka, jako důsledek odmítnutí Boha člověkem. Bůh sám však ono zlo překonal. Smrt časná už není takovým zlem, jelikož po ní následuje zmrtvýchvstání, a věčné zavržení není nutností, protože Bůh od něho osvobozuje každého, kdo o to prosí a v důvěře se odevzdává do Jeho milosrdných rukou.

Věčný život je pak přebývání s Bohem, který je život sám, absolutní dobro a plnost pravdy. Přebývat s Bohem znamená, že každá šlechtná touha lidského srdce bude Jím naplněna, ba přeplněna. Takovou touhou je především touha milovat a být milován.

Milí čtenáři, děkujeme Bohu za dar spásy a neděje na věčný život.

br. Bohdan

Janka Procházková

Pouť

**Pohled upřený k pevnému bodu
za obzorem
krůpěje potu proměňuje
v osvěžující prameny
a
ztráty mění v zisk.
Jen neklopit oči,
neuhýbat,
neotáčet se
a neměnit směr.
K večeru
vytrácejí se šálivé barvy
a k odpočinku zvě otevřená náruč.
I v temné noci
probouzí naděje sny
očišťované pevným odhodláním
usednout u Tvých nohou.**

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Dále František zakazoval členům třetího řádu nosit při sobě smrtící zbraně, ledaže by to vyžadovala obrana církve svaté, svatého náboženství nebo vlasti. V té době panoval v Itálii krutý boj mezi Guelfy a Ghibelliny. Tito byli stranou nepřátelskou a chtěli podrobit Itálii pod cizí žezlo, Guelfové však byli stranou národní, která se vzpírala jhu a nadvládě cizích vetřelců. Lucchesio byl sám dříve horlivým přívržencem Guelfů, ale jak on tak i jeho následovníci, když vstoupili do třetího řádu, museli se odříct své politické strany, nebránila-li práv římské církve, poněvadž se zavázali, že zbraně budou tasit jen k prospěchu církve a vlasti.

Zakaz nošení zbraní a skládání přísahy, vyjma případy naléhavé nutnosti, byl ne nepatrnou příčinou rozšíření třetího řádu, protože poddaní jako členové třetího řádu, se odvolávali na svou řeholi a zdráhali se podporovat lenní pány v jejich, často nespravedlivých, bojích. „Stali jsme se řeholníky,“ volali lidé, „není nám dovoleno zavázat se přísahou, že vás ve vašich podnikcích budeme podporovat.“ Dovedeme si ovšem domyslit, jak se lenní pánové ulekli, vždyť se jednalo o jejich moc a nadvládu. Proto se také chápali všech možných prostředků, aby to, jak říkali, revoluční hnutí potlačili, ale ani členům třetího řádu nescházela ochrana. V řeholi bylo v podobných případech o ně postaráno. V kapitole desáté se totiž praví, že kdyby se stalo, že by členům bylo nějakým způsobem bráněno v konání svých povinností a používání práv, mají se bez prodlení obrátit ke svému představeným, tj. provinciálům, o ochranu a ti že mají zakročít v jejich prospěch u diecézního biskupa.

To také členové třetího řádu učinili, např. ve Faenze, tři měsíce po založení řádu, obrátili se s prosbou o ochranu k svému biskupovi v Rimini. Ten se obrátil o radu do Říma, protože nechtěl v této věci nic podnikat. A hle,

již 16. prosince téhož roku došla z Říma odpověď papeže Honoria III., ve které se mimo jiné vyjádřil, že by lenní pánové zajisté byli nepřáteli všelike ctnosti, kdyby k službě válečné chtěli nutit ty, kteří se zřekli slávy světské a netouží po ničem jiném, než žít křesťansky a v kajicnosti. Proto také nařídil biskupovi v Rimini, aby se ujal pronásledovaných, a kdyby viděl potřebu, aby zakročil proti jejich protivníkům i církevními tresty.

Lze si snadno domyslit, jaký mělo účinek toto papežské rozhodnutí. Jakmile bylo prohlášeno a lidé poznali, že jen postačí dát se zapsat do třetího řádu a ujdou vojenské povinnosti, s radostí do něho vstupovali, protože v tehdejší době byl lid neustálými válkami utlačován. Války a boje byly tehdy metlou, kterou nejvíce pociťovali obyčejní lidé. Nemůžeme se tedy divit, že lidé si přáli, aby byli této metly zbaveni, a v houfech spěchali dát se zapsat do třetího řádu, jenž jim sliboval dny pokojné a klidné. To se dělo na severu i jihu Itálie, přestože se lenní pánové zdvojenými silami namáhali tomu zabránit a svou viklající se moc upevnit. Trvali stále na svém právu a donucovali poddaný lid skládat lenní přísahu a k účasti na válečných podnikcích. Tomu se však lid protivil a odvolával se na řeholi, kterou slíbil zachovávat.

Skutečně bylo věcí nemálo důležitou, jak se tato otázka rozhodne. Poněvadž se každý mohl snadno

stát členem třetího řádu, bylo nebezpečí, že padne celé lenní zřízení a nastane nový pořádek věcí.

Takový byl stav věcí, když na stolec sv. Petra byl povýšen staříčků, nám známý kardinál Hugolin jako Řehoř IX.. Byl zvolen dne 18. března 1227 a již 25. června téhož roku vydal list ke všem biskupům italským, v němž se velmi ostře vyjádřil proti lenním pánům. Přirovnává je k ukrutným utlačovatelům, egyptským faraónům, kteří izraelský lid obtížili nesnesitelným jhem. Odsuzuje pronásledování těch, kteří mají být ctěni jako Boží služebníci. Stanovil, že terciáři mají být považováni za pravé řeholníky a že je tudíž povinností svaté Stolice je chránit a bránit, aby mohli věrně a svědomitě plnit všechna řeholní pravidla. Nařídil všem biskupům, aby chránili výsady těch, kteří náležejí pod církevní pravomoc, a znovu rozhodl, že členové třetího řádu nesmějí býti nuceni k nošení smrticích zbraní a skládání přísahy, kde toho není potřeba. Dále nesmějí býti nuceni k zastávání veřejných úřadů a jediné, co se po nich mohlo žádat bylo, aby se podrobili těm povinnostem, k nimž jsou zavázáni držením svých statků.

Tím, že přestala vojenská povinnost u takového množství poddaného lidu a závaznost lenní přísahy, nemohlo být ani jinak, než že lenní zřízení bylo skoro zničeno; lenním pánům zbývaly tedy již jen poplatky a dávky od poddaných, z nichž se však tito mohli vykoupit, jak také mnozí učinili. Třináctá kapitola jejich řehole jim předpisovala, aby byl každý člen povinen dle možnosti při shromážděných přispět nějakým peněžitým příspěvkem do společné pokladny. A protože byl počet členů velký, vzrostl peněžitý obnos v pokladnách do značné výše a za ty peníze pak představení třetího řádu, kde uznali za potřebné, vykupovali ty, kteří ještě úpěli pod jhem pánů.

Jakmile Lucchesio přijal roucho třetího řádu, stal se ještě dobročinnějším, než byl dříve. Pomáhal chudým, přijímal je do svého domu, sám je vyhledával a nemohli-li jít, vedl je za ruku, anebo je nosil na zádech. O takové ubožáky se staral co nejpečli-

věji. Chtěl, aby si ve své chudobě získali ještě větších zásluh, naučil je být i v chudobě spokojenými a šťastnými. Když se dověděl, že mnozí lidé poblíž Sieny, přebývajíc v bažinatých krajinách, onemocněli, hned tam spěchal. Vedl s sebou oslíčka, na kterém měl naloženy rozličné léky k zahánání zimnice. O nemocné se staral tak pečlivě, že jim již pouhá jeho přítomnost působila ulehčení.

Dobře věděl, že modlitba je přímlyvkyní a prostřednicí mezi Bohem a lidmi, utiňuje hněv Boží, zbavuje trestů časných i věčných, jež jsme si zasloužili, a přivádí do života věčného, k němuž jsme určeni, a proto se stále cvičil v modlitbě. Jeho životopisec poznamenává, že v této věci se velice podobal sv. Františkovi. Ať byl doma anebo mimo dům, ať pracoval nebo odpočíval, nikdy se nepřestával modlit.

Jeho smrt, jako téměř celý jeho život, byla též neméně krásná. Onemocněl zároveň s věrnou manželkou Bonadonnou, jejíž stav nemoci se však pojednou zhoršil. Jakmile se o tom dozvěděl, hned k ní spěchal, aby ji připravil k hodnému přijetí svátostí, a také přísluhoval knězi při svatých obřadech. Po přijetí svátostí pravil k manželce: „Milá družko života! Dobře víš, že jsme se vždy s horlivostí snažili sloužit Pánu Bohu. Přál bych si, abychom se společně odebrali do radostí nebeských. Slyš mne. Teď přijmu také já svátost umírajících, pak půjdeme spolu do ráje.“ To řekl, poznamenal nemocnou znamením svatého kříže a sám se s namáhaním dovlekl do svého pokoje. Dal si zavolat

svého zpovědníka, menšího bratra, P. Hildebranda. Když ten přišel a viděl, jak je Lucchesio bledý a slabý, řekl mu: „Drahy bratře, buď jen statečný a připrav svou duši, aby se náležitě mohla objevit před Spasitelem, neboť věř mi, není daleko onen okamžik, kdy dojdeš koruny slávy.“ Když uslyšel řeč svého zpovědníka, pozdvihl se Lucchesio na svém loži a s úsměvem pravil: „Důstojný otče Hildebrande, kdybych byl čekal až do této chvíle s přípravou své duše, přece bych byl důvěřoval v Boží milosrdenství, ale abych mluvil pravdu, vyšel bych z toho světa s menší jistotou pro hrůzu, již působí tato cesta.“ Nato vztáhnul své ruce k nebi a pokračoval: „Vzdávám díky Nejsvětější Trojici, blahoslavené Panně Marii, sv. Otci Františkovi. Cítím se tak volný a přichystaný k této cestě a věřím, že ne pro své zásluhy, nýbrž pro zásluhy umučení a smrti našeho Pána, Ježíše Krista, ujdou nástrahám zlého ducha.“

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 222 316 004

Po těchto slovech přijal s živou vírou svátosti. Když uslyšel, že se jeho manželka nalézá ve smrtelném zápasu, s napjetím svých sil vstal a dobehlal se k loži umírající manželky. Něžně tiskl její chladnou ruce a zůstal u ní tak dlouho, až její duše odlétla do radostí nebeských. V tom okamžiku i jej počaly opouštět síly a kolemstojící byli nuceni odnést jej na lůžko, kde vzýval nejsvětější jména. Zesnul v Pánu dne 17. dubna r. 1260. Papež Pius VI. jej vřadil do počtu blahoslavených.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

O těch, kdo nečiní pokání

Avšak všichni ti a ty, kdo nežijí v pokání, a nepřijímají tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista, ale žijí v neřestech a hříších, jdou za špatnou žádostivostí a špatnými touhami svého těla, nezachovávají, co přislíbili Pánu, ale tělesně slouží světu tělesnými žádostmi a světskou starostlivostí: ti jsou drženi ďáblem, jehož jsou dětmi a jehož skutky konají, jsou slepí, protože nevidí opravdové světlo, našeho Pána Ježíše Krista. Nemají duchovní moudrost, protože nemají Božího Syna, který je pravou moudrostí Otce, a je o nich řečeno: S celou svou moudrostí byli v koncích a Prokletí, kteří se odvrátili od tvých příkázání.

Vidí, a nechápu, poznávají, a konají zlo, a tak sami vědomě ztrácejí své duše. Pohledte, slepci, kteří jste oklamáni svými nepřáteli: tělem, světem a ďáblem; protože pro tělo je příjemné hřešit, ale obtížné je sloužit Bohu; neboť všechny neřesti a hříchy vycházejí a pocházejí z lidského srdce jak praví Pán v evangeliu.

A nemáte nic ani v tomto světě, ani v budoucím. A myslíte si, že nadlouho vlastnité marnosti tohoto světa, ale jste oklamáni, protože přijde den a hodina, o kterých neuvažujete, nevíte a ani netušíte; tělo slabne, smrt se blíží, a tak se umírá trpkou smrtí.

A kdekoliv, kdykoliv a jakkoliv člověk umírá ve smrtelném hříchu, bez pokání a zadostiučinění, pokud může konat zadostiučinění a nekoná, ďábel uchvátí jeho duši z jeho těla v takové úzkosti a zmatku, jaký nikdo nemůže znát, leda ten, kdo to zakouší. A všechny schopnosti, nadání, moc a vědění a moudrost, o nichž si mysleli, že je mají, budou jim odňaty. A majetek zanechávají příbuzným a přátelům, kteří si ho odnesou a rozdělí a pak řeknou: „Zlořečená at je jeho duše, protože nám mohl dát víc a získat víc, než získal. Tělo sežerou červi, a tak ztratili tělo i duši v tomto pomíjivém světě a půjdou do pekla, kde se budou trápit bez konce.“

Všechny ty, ke komu dojde tento dopis, žádáme v lásce, kterou je Bůh, aby tato výše uvedená, vůni šířící slova našeho Pána Ježíše Krista s božskou láskou laskavě přijali. A kdo neumějí číst, ať si je nechají často předčítat; ať je svatou činností u sebe uchovají až do konce, neboť jsou duch a životní. A kdo tak neučiní, budou muset vydat počet v den soudu před soudním stolicem našeho Pána Ježíše Krista.

sv. František z Assisi „Slova života a spásy“

Benedictus: Zachariášův chvalozpěv

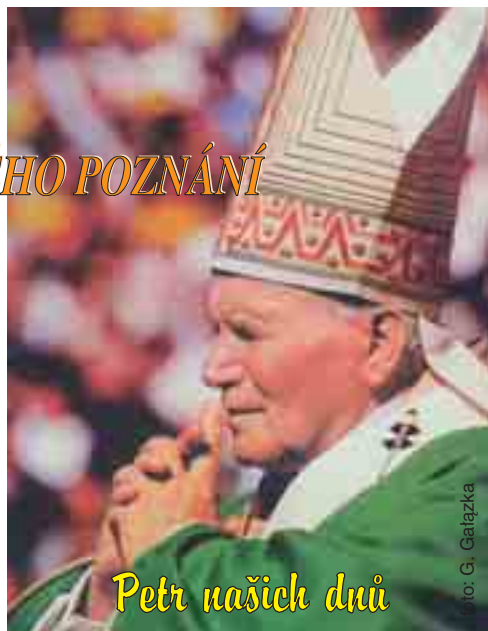
KRISTUS NÁS PŘIVEDL K PRAVÉMU SVĚTLU SVÉHO POZNÁNÍ

Generální audience 1. října 2003

Došli jsme ke konci dlouhého putování po žalmech a chvalozpěvech Liturgie chval; nyní se chceme zastavit u oné modlitby, jež každé ráno rytmicky doprovází dobu modlitby chval. Jde o „Benedictus“, chvalozpěv, který zanotoval otec Jana Křtitele, když narození onoho syna změnilo jeho život a smazalo pochyby, které byly příčinou jeho oněmění, příznačného trestu za nedostatek víry a chvály.

Kdežto nyní Zachariáš může oslavovat Boha, který zachraňuje (dává spásu), a činí to tímto hymnem; evangelista Lukáš jej uvádí ve formě, která jistě zrcadlí jeho liturgické užívání v prvotní křesťanské obci (srov. Lk 1,68-79). Sám evangelista jej definuje jako prorocký zpěv, který vytryskl pod vlivem Ducha svatého (srov. 1,67). Stojíme totiž před pozhnáním které proklamuje spásanosné akce a osvobození, jež poskytl Hospodin svému lidu. Je to tedy „prorocké“ čtení dějin (prorocký výklad), neboli objevení intimního a hlubokého smyslu celých lidských dějin, řízených skrytou, ale mocnou rukou Hospodina, která se prolétá s onou mnohem slabší a nejistou rukou člověka.

Je to slavnostní text a v řeckém originálu jej tvoří pouze dvě věty (srov. vv. 68-75; 76-79). Po úvodu poznamenaném chválicím pozhnáním můžeme v těle chvalozpěvu identifikovat téměř tři strofy, jež velebí stejně tolik témat, určených, aby rytmizovaly celé dějiny spásy: davidovskou Úmluvu (srov. vv.68-71), abrahámovskou Úmluvu (srov. vv. 72-75) a Jana Křtitele, který nás uvádí do nové Úmluvy v Kristu (srov. vv. 76-79). Napětí celé modlitby totiž směřuje k onomu cíli, na který David i Abrahám svou přítomností poukazují. Vrcholem je právě téměř závěrečná věta: „navštívil nás ten, který vychází z výsosti“ (v. 78). Výraz

Petr našich dnů

foto: G. Galazka

na první pohled paradoxní, spojující „výsosti“ a „vycházet“, je ve skutečnosti významný.

Vždyť v řeckém originálu „slunce, jež vychází“, je anatólie, slovo, které o sobě znamená jak sluneční světlo, jež ozařuje celý svět, tak výhonek, který vyráží. Oba obrazy mají v biblické tradici mesiášskou hodnotu.

Na jedné straně nám Izaiáš připomíná, když mluví o Emmanuelovi, že „lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo“ (9,1). Na druhé straně, když ještě mluví o Emmanuelovi zobrazuje ho jako „výhonek, který vyrašil na kmeni Jesse“, totiž z davidovské dynastie, výhonek na němž spočine Boží Duch (srov. Iz 11,1-2).

S Kristem se tedy objevuje světlo, které osvěcuje je každé stvoření (srov. Jan 1,9) a rozkvétá život, jak řekne evangelista Jan tím, že spojí obě tyto skutečnosti: „V něm byl život a ten život byl světlem lidí“ (1,4).

Lidstvo, jež je zahaleno „do temnot a na něž padá stín smrti“ je osvětleno touto září zjevení (srov. Lk 1,79). Jak hlásal prorok Malachiáš „vám, kteří se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se

zdravím na paprscích“ (3, 20). Toto slunce „uvede naše kroky na cestu pokoje“ (Lk 1,79).

Pohybujeme se tedy tím, že máme jako opěrný bod ono světlo; naše nejisté kroky, jež během dne často odbočují na temné a kluzké cesty, jsou podporovány jasem pravdy, kterou Kristus šíří do světa a do dějin.

Rádi bychom v tomto bodu dali slovo mistru církve, jejímU Učíteli britskému Bedovi Ctihodnému (VII.-VIII. stol), který ve své Homilii k narození sv. Jana Křtitele takto komentoval Zachariášův chvalozpěv: „Pán... nás navštívil jako lékař nemocné, protože nám nabídl příklad své pokory, aby uzdravil zastaralou chorobu naší pychy; vykoupil svůj lid, protože nás vysvobodil za cenu své krve, nás, kteří jsem se stali služebníky hříchu a otroky dávného nepřítel... Kristus nás našel, jak ležíme v temnotách a ve stínu smrti, to je utlačované dlouho slepotou hříchu a neznanosti... Přivedl

nás k pravému světlU svého poznání a odstranil temnoty bludu, ukázal nám bezpečnou cestu do nebeské vlasti. Řídil krok našich skutků, aby nám dal kráčet po cestách pravdy, kterou nám ukázal a aby nám dal vstoupit do domu věčného pokoje, který nám přislíbil.“

A nakonec Ctihodný Beda s použitím jiných biblických textů končí dikuvzdání za přijaté dary: „protože vlastníme tyto dary věčné dobroty, milovaní bratři, ... dobrořečme Hospodinu v každém čase (srov. Ž 33,2), protože navštívil a vykoupil svůj lid“. At je vždycky v našich ústech jeho chvála, myslme na něho stále a velebme sílu a moc toho, který „nás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlU“ (1 Petr 2,9). Neustále prosme o jeho pomoc, aby nás uchoval ve světle poznání, které nám přinesl, a aby nás uvedl až ke dni dokonalosti“ (Omelie sul Vangelo, Roma 1990, pp. 464-465).

Přeložil Josef Koláček SJ

Včera kardinál, zítra papež

Dne 16. října t.r. celá katolická církev oslavila 25. výročí zvolení papeže Jana Pavla II. Následující článek popisuje atmosféru kolem volby v roce 1978.

20. výročí biskupského svěcení Karla Wojtyly připadlo na 28. září 1978. Jubilejní mše svatá byla odsloužena v katedrále na Wawelu. Večer kardinál Wojtyla odešel na večeri k přátelům, Boženě a Garielovi Turowským, kde na něho čekalo mnoho přátel z «Prostředí» (skupina Wojtylových odchovanců). Oslavovali tehdy «dva v jednom»: jubileum «Strejdy» (jak se začalo říkat P. Wojtylovi již za jeho mladých kněžských let) a jmeniny pana domácího, které připadaly na druhý den. Teprve po událostech 16. října si účastníci onoho večera uvědomili (a začali o tom mluvit nahlas), že se „Strejda“ choval nějak divně. Za prvé, všem velmi slavnostně děkoval za společné prázdniny prožité na kanoích, což vypadalo jako by se s nimi loučil. Za druhé, nečekaně se rozloučil, dříve než měl ve zvyku, „a dost rozhodně a spěšně odešel, aby,“ jak nám bylo později řečeno, „promodlil celou noc“. Té noci zemřel ve Vatikánu Jan Pavel I.. Po letech

prof. Gabriel Turowský nepochybuje: „Karel Wojtyla chtěl být toho večera sám, bylo to Boží znamení; Jan Pavel I. tehdy «předával» kardinálu Wojtylovi svou apoštolskou misi.“

Ráno 29. září uslyšel v rádiu zprávu o smrti papeže Wojtylův řidič Josef Mucha. Byl otřesen jako všichni. Běžel do kuchyně, kde musel dlouho přesvědčovat pracující řeholnici, že je to pravda, že nejde o Pavla VI., že... Řidičova slova uslyšel P. Stanislav Dziwisz a okamžitě je opakoval zrovna snídajícimu Wojtylovi. Josef Mucha stále ještě slyší cinkot lžičky, která tehdy vypadla kardinálovi z ruky. Krakovský arcibiskup nedejhl snídání. Svým spolupracovníkům řekl jen: „Neprozkoumané jsou Boží úradky. Skloňme před nimi hlavu.“ Potom vstal od stolu a opustil jídelnu. Není těžké si domyslet, kam šel — do kaple.

Stejného dne odpoledne se měla konat vizitace ve farnosti sv. Josefa na sídlišti Zlaté Lány v městě

„Nevím, zda se budu vyjádřit ve vašem... v našich jazyce. Kdybych se spletl, opravte.“
 Dav se rozesmál, protože papež právě v té větě udělal chybu.

Bielsko-Biala. Wojtyla ji nechtěl odvolávat, vždyť na něho čekali lidé. Také tato farnost byla mimořádná - s její činností nesouhlasila komunistická vláda. Kardinál jel do Bielska také proto, aby svou přítomností manifestoval svůj nesouhlas s politickou vládou strany a aby vyslovil požadavek: «Otevřete dveře Kristu!» Vizitace ve Zlatých Lánech trvala tři dny. Večer 1. října se Karel Wojtyla vrátil do Krakova. V 19.00 hodin v Mariáckém kostele odsloužil mši svatou za zemřelého papeže. „*Na to my, Poláci, nesmíme zapomenout,*“ říkal v homilii, „*že Jan Pavel I. se narodil pro papežství v den Matky Boží Jasnohorské (čili 26. srpna), a odtud plyne naše zvláštní naděje z jeho smrti.*“ Zvláštní naděje Poláků ze smrti papeže? Co tím chtěl říci? Jak mu to vůbec mohlo přijít na mysl? Dozvíme se vůbec odpověď na tyto otázky? Podle mínění jeho blízkého spolupracovníka P. Stanisława Malysiaka byl kardinál v průběhu své homilie «jinou osobou». „*(...) Nejenže hlásal chválu zemřelému papeži, on bojoval se sebou samým.*“ Samozřejmě, mohli bychom mít psychologicky odůvodněné podezření, že po volbě začali všichni připisovat význam okamžikům, které by jindy prošly bez povšimnutí. Je to jejich právo. Ale

co potom uděláme s onou homilií pronesenou v Mariáckém kostele? Poslední báseň Karla Wojtyly «Stanislaw» nese datum 1978 a, jak tvrdí papežovi životopisci, byla napsána po smrti Jana Pavla I.. Je to divná báseň, která dnes vyznívá jako rozloučení s krakovskou arcidiecézí a Polskem a také jako vyznání lásky k Církvi. Dnes z perspektivy 25 let pontifikátu se ta báseň nedá číst s klidem. Obsahuje totiž jakési proroctví: „*Na půdu naší svobody padá meč. Na půdu naší svobody padá krev. Která tíha převáží?*“ Anebo: „*Odkud vyrostlo to jméno, které obdržel pro lidi? Pro rodiče, pro rod, pro biskupský stolec v Krakově, (...) pro dvacáté století?*“ A ještě: „*Bereme do svých rukou nástin nevyhnutelného času.*“

Druhého října byl Wojtyla již ve Varšavě, kde se účastnil zasedání episkopátu, a 3. října v 7.30 hod. odcestoval do Říma. Zde na něho čekaly v této situaci normální kardinálské povinnosti: účast na pohřbu papeže, slavení mše na jeho úmysl a setkání. Velmi mnoho setkání. Protože při volbě nového biskupa Říma, přestože, jak věří katolíci, volbu koná Duch Svátý, se používají k tomu demokratické metody. Jsou to kardinálové, kteří navrhnou kandidáty, a jsou to oni, kteří dávají své hlasy, a tedy

ještě dříve, než se začne konkláve (volba papeže), je dobré vědět, kdo má největší šance na volbu a kdo by tuto roli zastával nejlépe. Biskup Ondřej Deskur, osoba ve Vatikánu velmi vlivná, byl odedávna přesvědčen, že nejlepším kandidátem na papeže je jeho starý kolega ze semináře Karel Wojtyla. A protože byl člověkem činu, podnítl osobitou «volební kampaň»: zval k sobě další kardinály a mluvil s nimi. Některé nemusel vůbec přesvědčovat. Stoupenci Wojtylovy volby byli například kardinál Franz König z Vídně a John Król z Filadelfie. König se dokonce pokoušel přesvědčit kardinála Wyszynského, který, jak se zdálo, byl tímto nápadem překvapen a mínil, že Wojtyla («číslo dvě» v polském episkopátu) je příliš mladý a málo známý ve všeobecné církvi. Kromě toho, dle mínění Wyszynského, biskupem Říma by měl být Ital ve shodě s nepsanou tradicí (již 455 let byli papeži vždy Italové).

5. října večerel Wojtyla v Římě spolu se svými přáteli z redakce novin «Tygodnik Powszechny» Markem Skwarnickim a Jiřím Turowiczem. „*Kardinál seděl v čele stolu,*“ vypráví o té večeri Skwarnicki, „*a byl neobyčejně roztržitý. Nikdy předtím jsem ho takového neviděl. Všichni cítili, že se s tím člověkem něco děje.*“ Wojtyla jim vyprávěl, že dne, kdy zemřel papež, vizitoval v nějaké farnosti, na jejíž název, věc u něho nemyslitelná, si nemohl vzpomenout, a „*v době, kdy sloužil mši svatou, se strhla bouře. Mluvil o té bouři s neobyčejným západem, náhle přestal a nedokončil myšlenku, kterou začal. Při rozloučení je oba objal a tak silně k sobě přitiskl, že odcházeli ohromeni. Jednoduše se loučil. Nejen na pár týdnů, ale na delší dobu.*“ Ven je vyprovázela osobní sekretář P. Dziwisz: „*Modlete se prosím za kardinála Wojtylu,*“ řekl. „*Modlete se, aby se vrátil do Krakova.*“

Krátce nato se Skwarnicki vrátil do Polska. V redakci «Tygodnika» řekl, že musí jet do Wadowic sbírat materiály, protože jsou velké šance, že jejich přítel bude papežem. Jeho kolegové naznali, píše George Weigel, že se pomátl.

Nevíme, nakolik jsou pravdivé informace, že kandidatura Karla Wojtyly se objevila již v srpnu při konklave, které zvolilo Jana Pavla I.. To tvrdí na-

příklad americký novinář Wilton Wynn, římský korespondent týdeníku «Time». Udává, že mu o tom vyprávěl při večeri sám Jan Pavel II.: „*Byl to první moment, kdy Wojtyla pocítil, že se skutečně může stát papežem. A ta myšlenka v něm vyvolala hrůzu. Řekl mi, že pokaždé, když se četlo jeho přijetí, zmocňovalo se ho «strašně pohnutí», že by měl vzít na sebe obrovskou zodpovědnost papežství.*“ Karel Wojtyla mohl také myslet na předpovědi a předtuchy, které ho obklopovaly od mládí. Báseň Slowackeho, rozhovor s Otcem Piem (který mu prý měl oznámit: „na tvém pontifikátu vidím krev“), náhlou intuíci profesora Stefana Swieżawskiego, který v roce 1974 řekl svému příteli: „*Budeš papežem*“, chování P. Mieczysława Malinskeho, který se v srpnu po smrti Pavla VI. veřejně modlil, aby právě krakovský arcibiskup Wojtyla byl novým biskupem Říma. To všechno v něm muselo probouzet pohnutí a neklid. „*Bylo mi jasné,*“ vypráví po letech Ondřej Deskur, „*že Wojtyla někde hluboko v srdci věděl, že bude papežem.*“

8. října v polském kostele sv. Stanislava v Římě odsloužil kardinál Wyszynski mši svatou na úmysl Jana Pavla I.. Homilii měl kardinál Wojtyla, byl to komentář k evangeliu sv. Jana (Trojí Ježíšova otázka Petrovi: «Miluješ mě?») a současně snaha o pochopení člověka, který je vyzván k tomu, aby se stal nástupcem Knížete Apoštolů. „*Tehdy se srdce člověka musí chvět. Chvělo se Petrovo srdce a chvělo se srdce kardinála Lucianiho, než si zvolil jméno Jan Pavel I. Lidské srdce se musí chvět, protože v té otázce je také žádost: musíš milovat!*“ A dále: „*Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.*» (...) *Kristův rozkaz: «Následuj mě!» má dvojí význam. Je výzvou ke službě a je také výzvou k smrti.*“

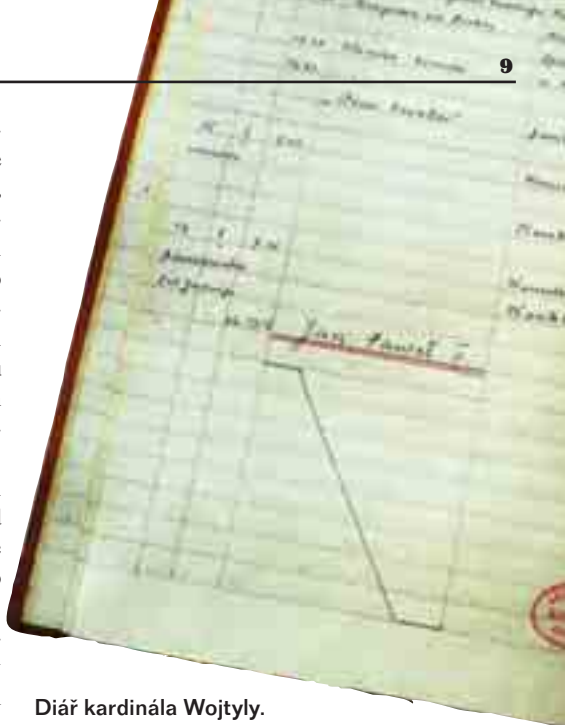
Náhlé ochrnutí biskupa Desкура (13. října) bylo pro papeže otřesem. Vždyť se jednalo o přítele. Avšak kardinál se obával, že toto utrpení může mít souvislost s jeho osobou. „*Je pro mne těžké odolat přesvědčení,*“ řekne několik let později, „*že tato oběť pana biskupa Ondřeje byla v souvislosti s konkláve...*“ Několik měsíců po volbě v rozhovoru se Stefanem Swieżawskim řekl, že divným říze-

ním Božím jsou nejdůležitější události v jeho kněžském životě nevysvětlitelným způsobem spojené s velkým utrpením nejbližších přátel. Připomenul, že jeho kardinálská služba se těsně spojila s tragédií P. Mariana Jaworského, který právě tehdy při nešťastné vlakové katastrofě ztratil ruku, a že jeho volba v konkláve se spojila s těžkou nemocí biskupa Deskura. Tehdy, v říjnu 1978, si Wojtyla mohl také myslet na to, že jeho primice 2. listopadu r. 1946 se nemohl zúčastnit jeho přítel a mystik Jan Tyranowski, který té době vážně onemocněl (zemřel ve věku 47 let v březnu r. 1947).

Již podruhé toho roku seděli v Sixtinské kapli s pohledem na fresku Posledního soudu od Michelangela. 14. října v sobotu v 16.30 hod. pouze zazpívali píseň - modlitbu o dar Ducha Svatého (Veni Creator) a pak se rozešli do svých cel.

15. října v neděli v 7.00 hodin ráno byla sloužena mše svatá a potom začala rokování (každý den dvě zasedání: ranní a odpolední; při každém zasedání dvě hlasování). Průběh konkláve je v podstatě zahalen tajemstvím, ale časem někteří voliči poodhalují závoj mlčení. Na výpověď jednoho z kardinálů se odvolává italský politik Giulio Andreotti: „(...) až do pondělního rána jsme odevzdávali své hlasy našim bratřím z Itálie, především dvěma z nich, kteří měli značnou podporu.“ Zjištění, že není možné získat nadpoloviční většinu, vedlo k přesvědčení, že asi přišla chvíle hledat jiné řešení. Nezvolit Itala se tehdy v roce 1978 (v kontextu téměř pětisetleté tradice) zdálo být revolucí. Karel Wojtyla se stále zdál být klidný. „V neděli večer,“ vzpomíná kardinál König, „(...) jsme spolu večereli, ale moc jsme nemluvíli. V tichu jsme se pak procházeli v chladném večerním vánku po náměstí sv. Damaza. (...) Cítili jsme veliké napětí. Dodnes nenacházím žádné lidské vysvětlení volby, kterou jsme uskutečnili následujícího dne.“ „16. října v pondělí,“ hovoří španělský kardinál Enrique Tarancón, „(...) jsme cítili, že to bude Karel Wojtyla. (...) Už nám bylo jasné, kam směřujeme.“

Bylo to jasné také pro Wojtylu. Snad ještě pochyboval. Necítil se hoden. Tehdy k němu přistoupil kardinál Wyszynski: „Jestli vás zvolí, prosím,

Diář kardinála Wojtyly.

s datumem 16. října 1978 si kard. Wojtyla napsal:

7.00 - koncelebrace

- konkláve

kolem 17.15 - Jan Pavel II.

neodmítejte.“ „Tehdy mi velmi pomohl Primas tisíciletí (Wyszynski),“ říká po letech Jan Pavel II., „mohl jsem odpovědět na otázku, kterou mi položili po volbě: Přijímám.“ Papežský životopisec Tad Szulc píše s odvoláním na rozhovor s kardinálem Königem, že v době osmého hlasování, „když počet hlasů pro něj odevzdaných dosáhl požadované poloviny, Wojtyla odhodil pero a narovnal se v křesle. Byl červený ve tváři. Potom uchopil hlavu do dlaní.“ O čem přemýšlel? Možná že jako na lepoporelu se před jeho očima promítaly tváře jeho nejbližších: rodičů a bratra, kardinála Adama Sapiehy a Jana Tyranowského, přítel v Wadowic a z Krakova, kolegů z práce v kamenolomu, z Rapsodického divadla a nejbližších spolupracovníků z Krakovské kurie, přítel z KUL a odchovanců z «Prostředí». Možná také že viděl milovaná místa: Wadowice a Kalwarii, Krakov, hory a polská jezera... a slyšel zpěv Bárky („Ó Pane, dnes

i na mne se díváš, tvoje ústa vyslovila mé jméno...“). V jistém okamžiku stanul před ním jeho bývalý rektor z Belgického kolegia, kardinál Maxmilián de Fürstenberg, a řekl: „Dominus adest et vocat te“ (Pán je zde a volá tě). Báł se. Snad jako nikdy předtím. Ale díval se na Kristovou tvář, namalovanou Michelangelem na stěně Sixtinské kaple, a zdálo se mu, že slyší slova: „Tu es Petrus. Tobě dám klíče od nebeského království.“ A viděl sebe sama „mezi Počátkem a Koncem, mezi Dnem stvoření a Dnem soudu“ (Triptich římský). Blížilo se 17.15 hod. K místu,

kde seděl, přišel kardinál kamerling Jan Villot, aby mu položil otázku: „Přijímáš?“ V tichu, které v tom okamžiku zavládo v kapli, kardinálové uslyšeli slova řečená silným hlasem a bez váhání: „V poslušnosti víry vůči Kristu, mému Pánu, v důvěře v Matku Kristovu a Matku církve, s vědomím velkých obtíží, přijímám.“

Začal pontifikát 264. biskupa Říma.

Janusz Poniewierski

(redaktor měsíčníku „Znak“ a autor biografie Jana Pavla II.) převzato z *Newsweek Polska* 41/2003

MI v srdci Církve

„A jej! Znovu další organizace,“ zanařikal si jeden farář ve své farnosti, obtížen množstvím povinností, když jej jeden horlivý člen Rytířstva Neposkvrněné (MI) prosil, aby dal oznámení o MI do farního časopisu.

Avšak MI není ve skutečnosti „organizací“. Nikdy jí nebyla. V podstatě je MI osobou: Neposkvrněnou Marií. Sv. Maxmilián Kolbe založil MI v roce 1917, aby více přiblížil světu přesvatou Pannu Marii. Zvláště si přál, aby přítomnost Panny Marie Neposkvrněné byla i dnes tak skutečná, aby ovlivňovala život současných lidí jako tehdy, když se ukázala sv. Bernadetě v Lurdech a řekla jí: „Já jsem Neposkvrněné Početí“.

Proč církev potřebuje MI? Proč farnost potřebuje MI? Odpověď je velmi jednoduchá: protože Bůh chce, aby církev potřebovala Marii. Bůh zapojil Marii do svého plánu spásy. Nemusel to udělat, ale udělal to. Toto je skutečnost. Ona nejen měla porodit Krista, našeho Spasitele, ale měla být první z těch, které Kristus vykoupil. Bůh dal první důkaz své moci, jakou má nad hříchem, když uchoval Marii prostou dědičného hříchu od prvního okamžiku jejího početí. Stejnou mocí pak přinese spásu a pokoj nám všem. Neposkvrněné početí Mariino je ve skutečnosti „tajemstvím“ toho, jak Bůh uskutečňuje v dějinách lidstva svou božskou vůli, abychom „potřebovali“ Marii. Církev „potřebuje“ Marii, aby si ověřila, zpřítomnila a ukázala skutečnou spasitelnou přítomnost Ježíše Krista ve světě.

Papež Pius IX. v roce 1854 ve Vatikánu pozorně naslouchal světu a zjistil, že svět je stále více připraven popít tuto skutečnou přítomnost Ježíše Krista. Rozličné „-ismy“, které nás v současné době sužují, se začaly prosazovat již tehdy. Marxismus, materialismus, evolucionismus, determinismus a relativismus nebyly pouze akademickými tématy pro studenty. Tyto „-ismy“ vytvářely různá společenská hnutí, z nichž se mnoho stavělo nepřátelsky ke katolické církvi. Zednářství využívá tato hnutí a slibuje „dokonalý svět“ – bez Boha. Papež Pius IX. viděl v tom všem zárodky ničitelských revolucí, které měly otrást světem 20. století.

Jaký prostředek mohl použít papež proti tomu všemu? V roce 1854 vyhlásil neomylně pravdu víry o Neposkvrněném Početí Panny Marie. Tato pravda víry měla potvrdit Mariino osvobození od hříchu a také skutečnost, že je plná milosti, tj. její úplné otevření se Bohu a její plnou zralost ve svatosti. Uvedením této nauky do života Církve chtěl papež Pius IX. zdůraznit neodvolatelný příslib vítězství nad ateismem, kterého mohou dosáhnout věřící stejným způsobem jako Panna Maria. Mariino pokorné přijímání Boží vůle a posvěcování se Jeho milostí mělo být pro nás příkladem a cestou, po které jdeme všichni v našem životě víry a milosti.

Sv. Maxmilián používal k vyjádření role Neposkvrněné Panny taková slova jako „vzor“ a „ideál“. Druhý vatikánský sněm potvrdil tuto

skutečnost, když uvedl, že Ježíšova Matka je „obrazem i počátkem církve, která se dovrší v budoucím věku“ (LG 68). Bůh Ji ustanovil jako „vzor“ dokonalého společenství – království pokorných a tichých, úplně obrácených a posvěcených, kteří vytvoří civilizaci lásky tím, že budou mít účast v božském životě Otce, Syna a Ducha Svatého.

Křesťanská tradice již odedávna vyjadřuje vítězství „civilizace lásky“ pomocí prostého obrazu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Když se sv. Maxmilián připravoval založit hnutí MI, každý den se modlil před velkým obrazem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (dosud se nachází v Kolbeho domě v Římě). Sám byl členem Řádu minoritů, který se roku 1913 slavnostně zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Během modlitby došel poznání, že k vítězství lásky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova došlo nejdříve v Neposkvrněném Srdci Panny Marie. Sv. Maxmilián v mystické zkušenosti intuitivně pochopil, že žádný lživý a bezbožecký „-ismus“ nenajde místo tam, kde se zajistí přítomnost Neposkvrněné. Její přítomnost bude sloužit jako záruka otevřených dveří pro „civilizaci lásky“ Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Ale jak se její přítomnost může stát dostatečně a fakticky hmatatelná, aby se otevřelo srdce světa pro Krista? Tuto otázku si sv. Maxmilián položil v roce 1917. Odpověď, kterou obdržel od Boha při modlitbě, je obsažena ve dvou slovech: *Militia Immaculatae* (Rytířstvo Neposkvrněné). Je třeba založit hnutí, aby se přítomnost Neposkvrněné stala viditelná. Toto hnutí MI má být podle slov zakladatele „celistvostí katolického života v nové formě, která spočívá ve spojení s Neposkvrněnou, Prostřednicí všech milostí od Ježíše Krista.“ My, obyčejní, Boží lid, potřebujeme nalézt způsob, kterým zvítězíme v každodenním boji s hříchem. Potřebujeme nalézt rovnou cestu, abychom stále rostli v pravé lásce, která se vždy bude řídit pravdou. Potřebujeme nalézt rovnou cestu, abychom se spojili s pokornou Marií v jejím aktivním postoji proti hříchu a otevření se milosti.

Hnutí MI nás těsně spojuje s Marií; angažuje nás, abychom se podíleli na jejím úkolu, který dostala od Boha, tj. v zosobňování a budování Boží civilizace lásky. Právě proto církev a také i svět po-

třebuje MI. MI není jen organizací, ale duchovním společenstvím lidí, kteří spolu žijí a působí jako „druhá Marie“ – a pomáhají světu vidět, chápat a milovat Ji tak, jak Ji vidí a miluje Bůh.

V apsidě za hlavním oltářem v basilice sv. Petra v Římě se nachází veliký „stolec sv. Petra“ vkomponovaný do celku plastiky Glorie od Berniniho. Na mramorových stěnách pod tímto úctyhodným sousoším jsou napsány podrobnosti na památku vyhlášení pravdy víry o Neposkvrněném Početí z roku 1854. Skutečnost, že tyto nápisy byly umístěny vedle trůnu svatého Petra nasvědčuje, že tato pravda víry podepírá všechno to, čím církev je. Monumentální socha sv. Františka poblíž těchto mramorových desek tam nestojí výlučně pro ozdobu. Sv. František, který uposlechl výzvu Kristovu: „Jdi a oprav můj chrám,“ nadchnul v průběhu století své následovníky, aby byli hlavními zastánci Neposkvrněného Početí Panny Marie. Svatý Maxmilián pokračuje v tomto ušlechtilém postoji ke stolci sv. Petra a učí nás, jak Bůh touží po tom, aby svět potřeboval tajemství Mariino.

Kéž by MI umožnila tomuto Mariinu tajemství spojit mě i tebe, církev a svět s Marií skrze úplné zasvěcení se Neposkvrněné! Kéž bychom jí tímto způsobem pomohli uskutečnit Boží plán, kterým je nastolení velké civilizace lásky.

P. James McCurry OFMConv.

Setkání Rytířů Neposkvrněné z Prahy a okolí

Co: Setkání Rytířstva Neposkvrněné a ctitelů Matky Boží.

Kdy: Každá první středa v měsíci.

Kde: Kaple sv. Anny při Basilice sv. Jakuba na Starém Městě v Praze, Malá Štupartská 6.

Program: 16:30 – růženec
17:00 – mše svatá
Po mši sv. setkání Rytířů v prostorách kláštera.

Bližší informace na tel: 224 828 814, 222 316 004

Církev uznala celkem 21 mariánských zjevení od r. 1830

Novozákonní Boží zjevení skončilo smrtí posledního z apoštolů. To však neznamená, že tím Nebe definitivně „zavřelo svá ústa“. Podle tradice se Panna Maria zjevovala už v prvních staletích křesťanství. Ukázala se například apoštolu sv. Jakubovi v Zaragoze, papeži Liberiovi, sv. Martinovi z Toursu, sv. Janu Damascenskému aj. Zvláště významně se zapsalo do zbožnosti Latinské Ameriky zjevení Panny Marie v Guadalupe r. 1531. O těchto událostech, jakož i vůbec o dějinách a vývoji mariánské úcty v Katolické církvi píše poutavě ve své nejnovější knize „Mariánské květy“ církevní historik dr. Martin Weis. Ukazuje v ní, že mariánský kult od prvopočátku byl nerozlučně spjat s církevním životem a naukou.

Také poslední dvě staletí nebyla na hlas Panny Marie skoupá. Zjevení Panny Marie a Pána Ježíše nemohou samozřejmě vůbec nic přidat ke Zjevení Nového zákona, neboť co Bůh člověku chtěl sdělit, to mu už všechno řekl, nicméně německý spisovatel Stefan Zweig jednou napsal: „Nezbytné věci se nikdy neříkají dost často a musí se zapomnětlivému lidstvu neustále připomínat.“ Přesně tento úkol plní mariánská zjevení poslední doby: aktualizovat Boží zjevení v konkrétním čase a kulturním prostředí, neboť co jiného jsou kupříkladu výzvy Matky Boží ve Fatimě než připomínkou slov Pána Ježíše z evangelií o potřebě činit pokání a obrátit svá srdce? Samozřejmě je třeba rozlišovat zjevení pravá a nepravá. Kritériem pravosti vždycky bylo, že poselství spojené se zjevením nesmí obsahovat nic, co je v rozporu s katolickou věroukou a mravoukou. Dalším předpokladem je věrohodnost, mravní bezúhonnost a duševní zdraví vizionářů, ke známým pravdivosti patří též záznaky a požehnané plody dotyčného zjevení, jako např. vzrůst víry, zbožnosti a svátostného života, nárůst konverzí apod. Podle kardinála Ratzingera každé pravé mariánské zjevení také zaměřuje pozornost ke Kristu. Jestliže od Něho odvádí, určitě nepochází od Panny Marie. Katolická církev pro-

hlásila pravými celkem 21 mariánských zjevení, jež proběhla od r. 1830. Jsou to:

- Paříž, 1830 rue de Bac, zjevení řeholnici sv. Kateřině Labouréové;
- Paříž, 1836, zjevení knězi Genettesovi;
- Blangy (Francie), 1840, zjevení Justině Bisqueyburuové;
- La Salette (Francie), 1846, zjevení pastýřům dětem Melanii Calvatové a Maximinu Giraudovi;
- Licheň (Polsko), 1850, zjevení Mikolaji Sikatkovi;
- Lourdes (Francie), 1858, zjevení Bernadetě Soubirousové;
- Pontmain (Francie), 1871, zjevení Eugenovi a Josephu Barbadettovým;
- Pellevoisin (Francie), 1876, zjevení Estelle Faguetové;
- Gietrzwald (Polsko), 1877, zjevení dětem Justyně Szafryňské a Barbaře Samulowské;
- Knock (Irsko), 1879, zjevení 15 osobám;
- Řím, 1884, zjevení papeži Lvu XIII.;
- Niepokalanów (Polsko), Panna Maria se od r. 1904 několikrát v životě zjevila sv. Maxmiliánovi Kolbemu;
- Fatima (Portugalsko), 1917, zjevení dětem Lucii dos Santos, Jacintě a Franciskovi Martovým;
- San Giovanni Rotondo (Itálie), zjevení sv. Oti Piovi v r. 1918;
- Beauraing (Belgie), 1932-3, zjevení několika osobám;
- Banneux (Belgie), 1933, zjevení Mariettě Becové;
- Akita (Japonsko), 1973-82, zjevení řeholnici Agnes Katsuko Sasagawové;
- Betania (Venezuela), 1976, zjevení Marii Esperanzové;
- Cuapa (Nikaragua), 1980, zjevení Eduardovi Martinezovi;
- Kibeho (Rwanda), 1981-3, zjevení několika osobám;
- San Nicolas (Argentina), 1983, zjevení Gladys Quirogové;

K tomu přistupuje ještě zjevení Pána Ježíše polské řeholnici sv. Faustyně Kowalské ve 30. letech 20. století. Božský Spasitel zde poukázal na své

nekonečné milosrdenství a projevil přání, aby právě ono bylo uctíváno.

Ostatní údajná zjevení Ježíše Krista a Panny Marie, k nimž v uvedené době došlo, nebyla Církví uznána. Jedná se buď o zjevení prokazatelně falešná, jako např. v Bratislavě r. 1948, kde Matka Boží měla katolíky vyzývat k podpoře komunistického režimu (šlo nejspíš o podvod StB), nebo o zjevení, jejichž pravost či nepravost nelze s jistotou doložit, ale příslušný biskup povolil místní úctu (např. slovenská Turzovka) nebo o zjevení, která se dosud zkoumají (Litmanová, Medjugorje).

Někteří mariánští citelé projevují někdy nadměrnou úzkost, jestli právě to „jejich“ zjevení, dosud ve stadiu šetření, které si tolik oblíbili a na jehož místo s nadšením putují, bude církevní autoritou uznáno. Je toto opravdu tak důležité? Prokáže-li se nepravost zjevení, musí církevní představitelé jako dobří pastýři katolíky varovat, neboť omyl v tomto směru může být nebezpečný pro jejich víru. Pozor, aby se nevytvořil nezdravý „fetišismus místa“, jako by Panna Maria se zjevovala pouze tady a nikde jinde. Jedná se přece o Matku Boží a ne o lokalitu, ta je vedlejší. Panna Maria se od r. 1830 zjevila celkem 21krát a sdělila lidstvu

svá poselství. Za to ručí Církev svojí autoritou, když tato zjevení uznala jako pravá. Katolík a mariánský citel tak bude naplněn opravdovou radostí a vděčností Matce Páně a Matce naší za to, že ona nás nenechává bez povšimnutí a vytrvale svými zjeveními připravuje na budoucí události ve světě věčnosti a druhého příchodu Pána Ježíše. Kde k nim došlo a ještě dojde (věříme, že Církev uzná za autentická i některá další zjevení), není už tak důležité. I kdyby to mě „oblíbené“ zjevení nakonec Církev neuznala, je zde přece dalších 21 pravých, jejichž pravdivost se neodvolatelně prokázala. Krom toho existuje všude kolem mne tolik krásných mariánských poutních míst, na nichž mohu projevit Matce Boží svoji lásku a oddanost.

Mariina slova znějí dějinami. Neexistuje žádný časový úsek v historii lidstva, kdy by neproběhlo někdy, někde na této zemi mariánské zjevení. Jsme pod její ochranou a v její mateřské péči, nemusíme se bát. Ona nad námi drží svoji ochrannou ruku a svůj ochranný plášť, jak o tom mluví v jednom ze svých poselství. Díky, Ježíši! Díky, Maria! Ježíši, Maria, zachraňte duše!

Radomír Malý

Informace byly čerpány z: Gość Niedzielny 18/2003

Květiny pro Pannu Marii

Mnohé staré duchovní písně a hymny oslavují Ježíšovou Matku jako neposkrvněnou. Přesvědčení o tom, že Matka Božího Syna byla počatá v lůně své matky bez poskrvnry prvotního hříchu, bylo v církvi živé od staletí, i když dogma týkající se této pravdy naší víry bylo vyhlášeno teprve papežem Piem IX. 8. prosince 1854. Ostatně svátek Neposkrvněného Početí byl slaven v církvi již v 15. století. Písmo svaté o neposkrvněném početí Panny Marie nic neříká, nicméně Pius IX., když vyhlášoval toto dogma, neváhal říci, že tato pravda víry je Bohem zjevena, a proto všichni věřící tak mají silně a statečně věřit. Základem všeobecné víry v Mariino neposkrvněné početí je tradice, která se dotýká počátků křesťanství. Již v dokumentech z 3. století nacházíme informace, že „z Neposkrvněné Panny se narodil Boží Syn“. V pozdějších textech mnohokrát nacházíme formulace mluvící o Ježíšově Matce jako o té, která byla počata bez „poskrvnry“ prvotního hříchu. Pravdu o svém neposkrvněném početí potvrdila sama Panna Maria, která v církevně uznaných zjeveních v Lourdech (r. 1858) sebe sama nazvala: Jsem Neposkrvněné Početí. Rovněž ve zjeveních, která měla sv. Kateřina Labouré (r. 1830) a také při zjeveních ve Fatimě (r. 1917) zdůrazňovala Panna Maria tuto skutečnost. Na Španělském náměstí v Římě na památku vyhlášení onoho dogmatu byla vystavena soška Neposkrvněného Početí. Od té doby sem papežové každým rokem vždy 8. prosince přináší květiny.

A. S.

Charitativní pracovnice nebo misionářka?

V novověkých dějinách Církve není zvykem prohlašovat někoho blahoslaveným pouhých šest let po smrti. Matka Tereza, nazývaná „andělem z Kalkaty“, blahorečená letos 18. října, je vzácnou výjimkou. Kdo sledoval její život, musel konstatovat, že všechna slova i skutky této skromné a nenápadné řeholnice byly obrovskou a mohutnou symfonií autentické svatosti, která snad ani nevyžadovala zázrak jako předpoklad beatifikace. Vždyť už samotná existence Matky Terezy byla zázrakem! Cožpak je přirozené, aby někdo vyměnil čistou školní třídu za nejšpinavější kouty jednoho z nejšpinavějších měst světa a pěkně upravené dívky ze středních vrstev za nahé bezdomovce, z jejichž páchnoucích těl lezou červi – a vydržel v tom až k poslednímu vydechnutí a dokonce nalezl svoji radost? To se přece nedá dělat bez nadpřirozené síly a milosti.

Matka Tereza viděla v těchto ubožácích trpícího Krista, v tom spočívala její síla. Věděla, že on, Spasitel, se tajemně identifikuje s oněmi ztrápenými bytostmi. Sama říkala, že svou práci chápe jako adoraci Božského Vykupitele, jenž se jí zjevuje právě v nemocných, opuštěných, na ulici pohozených a umírajících vyděděncích Kalkaty. Její angažovanost nebyla pouhým soucitem, jenž dnes vzplane a zítra vyprchá, znamenala mnohonásobně víc.

Není snadné správně pojmenovat práci Matky Terezy. Šlo o charitativní nebo misijní činnost? Říci, že o obojí současně, by bylo poněkud povrchní. První životopisec nové blahoslavené, britský novinář Malcolm Muggeridge, jenž r. 1969 o ní natočil dokumentární film, si sám s tím neví rady. Musel konstatovat, že Matka Tereza svojí aktivitou a přístupem k člověku se

foto: archiv

nedá zařadit ani mezi hrdiny bliženecké lásky ani mezi misionáře. Obojí u ní tak harmonicky splývalo, že jedno bez druhého v jejím životě nebylo schopno vlastní existence.

Když Matka Tereza obdržela r. 1979 Nobelovu cenu míru, rozhořčoval se tenkrát oficiální sovětský deník Pravda, že norský parlament dal přednost „jakési neznámé jeptišce“ před údajně největším „bojovníkem za mír“ soudruhem Brežněvem. Tak ještě i dnes by mnozí chtěli vidět Matku Terezu jako „nějakou jeptišku“, jednu z mnohých, které se věnují charitě a ošetřování nemocných (cožpak to není jejich povinnost?). Je dobře, když se jí věnují, ale my, politikové, vědci, finančníci a průmyslníci máme mnohem důležitější starosti. Odpovídáme přece za celý svět, kdežto ony jenom za ty své klienty.

Kdyby Matka Tereza byla pouhou charitativní pracovnicí, nezbudila by příliš pozornosti ve světě. Ona však spojila své samaritánství s misionářstvím, o němž se dnes v rámci falešného všenaboženského synkretismu nehovoří, ale právě tento aspekt jí vzbudil i četné nepřátele a mimo

jiné též díky tomu učinil její postavu světoznámou. Je velkou propagandistickou manipulací prezentovat Matku Terezu jako pouhou ošetřovatelku umírajících v kalkatských ulicích a neřící ani slovo o jejich misijních aktivitách, které nebyly po chuti mocným tohoto světa a hlasatelům pohanského či novopohanského barbarství. Jak líčí Muggeridge, byla to právě Matka Tereza, kdo odvážně vystoupil r. 1948 proti lidským obětem, přinášeným v kalkatském hinduistickém chrámu bohyni Kálí, čímž si zneřátovala tamní duchovenstvo natolik, že ji chtělo dokonce zavraždit. V padesátých a šedesátých letech narážela na potíže s indickými úřady, protože se nebála svědčit svým klientům o Ježíši Kristu a Jeho lásce, aniž by přitom kohokoliv nutila ke konverzi. Nicméně už jen samotný fakt vyznání víry v Ježíše Krista byl hinduisty chápán jako „proselytismus“ a vyskytlo se mnoho vlivných osobností tehdejší Indie, usilujících o vypovězení Matky Terezy a jejich misionářek lásky ze země. Nesmlouvavá zásadovost při obraně nenarozeného života ji přivedla i ke konfliktu v Bílém domě za vlády prezidenta Clintona, velkého příznivce potratů. Při slavnostní recepci řekla, že interrupce představují největší hrozbu světovému míru, na což prezidentský pár reagoval demonstrativním odchodem ze sálu, aniž uznal Matku Terezu za hodnou stisku ruky na rozloučenou.

Důsledná harmonie charitativní práce s postoji navenek byla tím, co Matku Terezu uvedlo do povědomí celého světa. Taková kompatibilita osobnosti se tak honem nevidí. Žena opouštějící svoji učitelskou profesi, aby založila řeholní řád, který sbírá na ulici ty „nejubožejší z nejubožejších“, k čemuž získává energii obětavé blížecké lásky ve mši svaté a v modlitbě před svatostánkem, je zároveň bojovnicí proti lidským obětem ve jménu krvežíznivé pohanské bohyně Kálí a proti týmž lidským obětem pod srdcem matek ve jménu stejně krvavé novopohanské bohyně „Volnosti“. Netají se tím, že pramenem, z něhož čerpá, je Ježíš Kristus, kterého chce hlásat celému světu jako jediného Pána a Spasitele.

Matka Tereza nebyla ojedinělým jevem mezi katolickými řeholnicemi 20. století. Takových obětavých služebnic lásky se vyskytovaly a vyskytují tisíce, i když asi ne v tak extrémní formě. Žádná z nich ale na rozdíl od Matky Terezy nepronikla v takové míře do povědomí světové veřejnosti. Matce Tereze se to podařilo díky tomu, že péči o kalkatské vydědence dokázala mistrovsky předložit jako produkt svého katolického, svého nekompromisního postoje pod zorným úhlem Písma a Tradice. To vyvolává úžas, sympatie, ale také zděšení a nenávisť. Matka Tereza demonstruje skutečnou sílu

katolicismu více než tisíce náboženských průvodů a manifestací. Proto se jí nepřátelství víry tolik bojí a – když už nemohou o ní nemluvit – prezentují ji jen jako „nějakou“ charitativní pracovníci. Jenže její jméno už nesmazatelně proniklo do veřejného mínění a nepůjde tak snadno odstranit. Blahoslavená Matko Terezo, oroduj za nás a vypros vítězství Kristova evangelia nad tímto liberálně-hedonistickým světem! Amen.

Radomír Malý

Jsmo stvořeni k větším věcem než jen k tomu, abychom byli pouhým číslem na světě. Nejsme tu pro diplomy a tituly, pro tu či onu práci. Byli jsme stvořeni, abychom milovali a byli milováni.

* * *

Dnes, více než kdy jindy, se musíme modlit za světlo,
abychom poznali Boží vůli,
za lásku,
abychom přijali Boží vůli,
a za cestu,
po níž máme podle Boží vůle jít.

* * *

Není nám vždy dáno dosáhnout úspěchu, ale vždy můžeme dosáhnout víry.

* * *

Aby víra byla opravdová, musí se stát štědrá láskou.

* * *

Raději bych dala život než svou víru.

Matka Tereza

Setkání na letišti

Bylo to uprostřed léta. Nemýlím-li se, byl to rok 1976. Dvě stě let od Prohlášení nezávislosti Spojených států. Nechtěl jsem chybět aspoň na pár dní v onom památném roce v zemi, kde jsem se narodil, kde jsem byl pokřtěn a kde jsem přijal kněžské svěcení. Mimoto se ve Filadelfii měl konat Eucharistický kongres. Jenomže z jistých důvodů jsem se rozhodl letět z Říma z letiště Fiumicino do Ameriky přes Norsko, kde právě tehdy probíhal u Oslofjordu tábor pro české děti, obětavě vedený paní Annou Kvapilovou a českými salesiány P. Vojtěchem Hrubým, Ladislavem Dittrichem a Janem Homolou.

Už ani nevím proč jsem tehdy letěl do Norska přes Frankfurt. Asi to bylo v onen den nejlepší spojení. V Německu se konal v Berlíně v těch dnech tradiční Katholikentag. Pochopitelně jsem použil do Frankfurtu služeb německé letecké společnosti Lufthansa.

Byl jsem překvapen, když mě v Římě posadili do čekárny, kde seděla Matka Tereza ještě s jednou mladší sestrou, která ji zřejmě doprovázela. Byli jsem tam sami. Já jsem byl v civilních šatech vzhledem k tomu, že jsem letěl do Skandinávie a měl jsem i jiný důvod. Nehlásil jsem se proto k oběma řeholnicím, ale bedlivě jsem pozoroval Matku Terezu. Už tenkrát měla pověst svatosti.

Byla oblečena tak, jak jsme ji znali. Typický hábit, ošoupané boty, obyčejná taška, z které si vytáhla růženec a neustále jí rukama probíhala zrníčka. Obě řeholnice byly tiché, nemluvíly spolu.

Matka Tereza s arcibiskupem Vaňákem v olomoucké katedrále v 1990 roce.

Poprvé jsem se setkal s Matkou Terezou na Lateránské univerzitě. Byla tam pozvána, aby oslovila studenty. Byli mezi nimi i seminaristé Papežského římského diecézního semináře. Seminaristé jsou vždycky zvědaví, ale tehdy po Druhém vatikánském koncilu, rádi kladli provokující otázky. Matka Tereza je ve svém prostém projevu anglicky vyzvala, aby byli dobrými a zbožnými kněžími, což se v době po Druhém vatikánském koncilu moc neslýchalo. Pak se ji jeden seminarista zeptal, co ji přivedlo k jejímu rozhodnutí pečovat o nejchudší z chudých. Ona se jen usmála a odpověděla, že o jistých věcech se nehovoří na veřejnosti. To že je tajemství vlastního nitra. Bylo to v době, kdy se kdekdo na různých shromážděních chlubil o svém obrácení a vydával "svědectví". Tato skromnost Matky Terezy se mi hluboce vryla do srdce.

Pak jsme se v roce 1976 setkali v čekárně na letišti v Římě. Matka Tereza letěla na Katolický den do Berlína. Tehdy Lufthansa nesměla do Berlína letat, tak i ona musela měnit ve Frankfurtu letadlo.

V čekárně se objevil elegantní zástupce Lufthansy s fotografem. Samozřejmě, byla to dobrá příležitost pro reklamu, kterou si nechtěli nechat ujít. Ale Matka Tereza jemně odmítla. Nedala se fotografovat, takže odešli s prázdnou. Pokračovala dále v modlitbě růžence.

Zakrátko nato šla kolem skupina cestujících, amerických poutníků. Bylo mezi nimi několik kněží. Ti jak spatřili Matku Terezu, si ji hned chtěli vyfotografovat na památku. Vyhověla jim s úsměvem. Teprve po letech jsem se někde dočetl, že měla nějakou "dohodu" s Hospodinem, že když se nechá vyfotografovat, bude pokaždé vysvobozena jedna duše z očistce. Nevím, co je na tom pravdy, ale čehosi jsem se stal na římském letišti Fiumicino očitým svědkem. Že Matka Tereza měla velikou úctu ke kněžím, o tom není pochyb.

O TERORISMU A 11. ZÁŘÍ

Možná že letos si více lidí uvědomí souvislost útoku na USA z 11. září 2001 se smrtí milionů nechtěných dětí. Paradoxně byl totiž právě letos 3. září na Floridě popraven bývalý presbyteriánský pastor Paul Hill, který bojoval proti násilným potratům až za hranici zákona. Když před devíti lety zastřelil potratového lékaře J. Brittona a jeho tělesného strážce J. Barretta, nikdo to neoznačoval jinak, než jako čin nebezpečného psychopata.

Na první pohled tato nesmyslná vražda s hrůzným zločinem leteckých teroristů nijak nesouvisí. Motivy obou činů jsou různé, jejich provedení však spojuje povýšení osobního pojetí spravedlnosti nad platné právo. Dalším společným rysem byla zřejmá nenávisť k západní civilizaci, nebo k té její současné podobě, v níž se zcela rozpadl tradiční obraz světa. Zatímco islámští vůdci leteckého masakru se mstili také za americkou podporu Izraele, P. Hill chtěl „pouze“ chránit před smrtí další desítky a stovky počatých dětí. Když se po činu dobrovolně vydával policii, řekl: “Jedno vím, žádné nevinné dítě už dnes nebude na této klinice zabito.”

Je nutno odsoudit způsob, který na obranu životů počatých dětí zvolil P. Hill. Ale je třeba si také uvědomit, že první lidské právo – právo každého dítěte narodit se - bylo v americké společnosti zcela bezohledně zlikvidováno. Způsob odnětí tohoto základního lidského práva může být přirovnán ke státnímu násilí. Západní civilizace dosáhla vrcholu v době, kdy právní systém umělé potraty neumožňoval a k postupné legalizaci zabíjení počatých dětí došlo až pod vlivem ultraliberální ideologie. I když islámská kultura násilné potraty dodnes odmítá, není pravděpodobné, že by tento problém stál v pozadí přímého islamistického útoku na USA. Ale ani P. Hill by nebyl aktivistou hnutí za právo dětí na život a nespáchal by vraždu, pokud by právní řád USA chránil děti před potratem stejně jako dříve.

Umělé potraty v USA nebyly legalizovány zákonem, ale rozhodnutím Nejvyššího soudu v kauze Roe vers. Wade. To dokládá, jak velikou moc má americký Nejvyšší soud. Soudec tohoto soudu jmenuje doživotně prezident. Ten je volen demokraticky a za jeho výběr tedy Američané od-

povídají. Jestliže si svobodně zvolí takové představitel, kteří umožní zabíjení počatých dětí, není možné tvrdit, že za to rovněž nejsou zodpovědní.

Pokud se týká sociálního postavení nenarozených dětí v USA, nabízí se srovnání s režimy, které uplatňovaly rasové zákonodárství a eugenické sociální inženýrství. Společnost, která se vzdala ochrany nejzranitelnější sociální skupiny, musí bohužel počítat s tím, že na ni nebudou brány zvláštní etické ohledy. Opovržení darem života legalizované v násilných potratech logicky plodí a přivolává další násilí proti životu. Oběti 11. září jsou tak nepřímo spojeny s oběťmi potratové genocidy. Je jen škoda, že si tyto souvislosti při pokusech o reflexi 11. září málokdo uvědomuje.

Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL

NEJVĚTŠÍ OHROŽENÍ MÍRU

Cítím, že potrat je dnes největším nebezpečím pro mír, protože to je válka vedená proti dítěti - přímá vražda nevinného vykonaná samotnou matkou. A když dopustíme, že matka může zabít dokonce své vlastní dítě, jak můžeme po jiných lidech chtít, aby se nezabíjeli navzájem?

(...) Země, která potraty povoluje, neučí lidi milovat, ale používat násilí k dosažení svých cílů. A proto je potrat úhlavním nepřitelem lásky a míru. Spousta lidí se zabývá problémy dětí v Indii, v Africe, kde některé umírají hladem. Jiní jsou zase znepokojeni násilím po celých Spojených státech. Je dobře, že se tím zabývají, ale často se ti stejní lidé nestarají o milióny těch, kteří jsou zabiti na základě záměrného rozhodnutí jejich vlastních matek. Potrat je největším nebezpečím míru na světě, protože lidi zaslepuje.

*Matka Tereza
(Z projevu ve Washingtonu v r. 1994)*

Modlitba za nenarozené na Obilním trhu

V minulém čísle Immaculaty byla krátká zpráva o pravoslavném duchovním Dr. Liboru Halíkovi, který se denně modlí před porodnicí na Obilním trhu v Brně za nenarozené děti, které jsou v tomto zařízení usmrcovány. Poprosili jsme ho, aby nám odpověděl na několik otázek.

V našem státě pravoslavná církev není velmi početná. Převážně se jedná o emigranty a potomky emigrantů ze zemí tradičně pravoslavných. Z jakého prostředí pocházíte vy?

Pocházím z ateistické rodiny. Moji rodiče byli původně katolíci, kteří ztratili víru a své děti již nedali pokřtít.

Jak jste tedy přišel k víře?

Setkal jsem se se skupinou mladých věřících z církve bratrské a s jedním starým pánem, rybářem poustevníkem, který byl katolík, a to ve svém rodišti v Počernicích u Prahy.

Jak došlo k Vašemu obrácení?

Když jsem byl malý, tak se se mnou babička s tetou a někdy i maminka modlily Otčenáš a Andělíčku, můj strážníčku. Když jsem začal chodit do školy, tak jsem přestal věřit v existenci Boha, podobně jako přestala věřit v existenci Boha i moje maminka. O Bohu jsem se dověděl pak až v 18 letech od kamaráda, který mi všechno vysvětlil. Já jsem nechápal, jaký je rozdíl mezi Bohem a vodníkem a jinými pohádkovými bytostmi. Když jsem přijal argumenty svého kamaráda, tak jsem začal přemýšlet, zdali bych měl navázat nějaký vztah k Bohu, anebo by to měla být pouze teoretická záležitost. Jednou v noci, když všichni moji sourozenci, rodiče a příbuzní spali, zašel jsem do sklepa a zkusil jsem říci Bohu: „Bože, pokud jsi, tak mi pomoz.“ A když jsem to ze sebe nějak vykoktal, tak jsem prožil, že mě někdo velice jemně dal na kolena, a pocítil jsem, že Bůh mě má rád, že mě má více rád než moje vlastní máma nebo kdokoli z lidí. Od té doby jsem začal věřit v Boha nejen teoreticky, ale začal jsem se k němu modlit. Každý večer jsem se modlil za své nevěřící příbuzné, aby mohli také poznat Boží lásku.

Co však bylo takovým rozhodujícím okamžikem, že jste začal hledat Boha?

Tak tím rozhodujícím okamžikem byl rozvod mých rodičů. Moje maminka se za každou cenu chtěla rozvést s mým otcem a já jsem byl i u soudu. Tam, abych pomohl mé matce a abych jí vyhověl, jsem mluvil ošklivě proti svému otci. Měl jsem pak z toho výčitky svědomí a nemohl jsem pořádně spát. Trápilo mě to a vlastně proto jsem pak zkusil tu modlitbu: „Bože, pomoz mi.“ K rozvodu vlastně došlo kvůli potratu. Když moje maminka čekala třetí dítě, tak její tchýně a můj otec chtěli, aby šla na potrat. Máma na tom potratu byla a pak se jí stalo to, co popisují ženy, které podstoupily umělý potrat. To znamená, že po potratu začaly nenávidět muže, se kterým dítě čekaly. Moje maminka začala nesnášet mého otce, nechtěla s ním mít pohlavní styk a zamilovala se do jiného. Po mnoha letech nevěry se chtěla s mým otcem rozvést, aby se mohla znova vdát za někoho jiného.

Proč jste si zvolil zrovna pravoslavnou církev?

Asi z toho důvodu, že jsem hledal něco, co by bylo pojátkem mezi evangelickou tradicí a mezi tradicí katolickou, a když jsem četl životopis biskupa pravoslavné církve Pavlíka - Gorazda, tak mě tam zaujalo právě to, že on má rád i evangelíky i katolíky a přitom je pravoslavný. V pravoslavné církvi jsem přijal jméno Serafim podle svatého Serafima Sarovského, jehož životopis jsem četl v knížce Spiritualita křesťanského východu od katolického kněze Špidlíka. Velice mě zaujala informace, že tento Serafim měl dar rozlišování duchů, což je vlastně něco, po čem touží každý psycholog, aby uměl mluvit pravá slova v pravý čas.

Proč jste začal chodit před porodnicí na Obilním trhu?

Asi před půl rokem jsem se setkal s katolickým duchovním Mons. Reillym, který každý den stojí 6 hodin před potratovými klinikami v New Yorku. Před deseti lety, kdy Mons. Reilly začal s modlitbami, bylo tam čtyřicet klinik. Od té doby jich

foto: archiv

Pravoslavný duchovní Dr. Libor Halík protestuje proti potrtům před porodnicí na Obilním trhu v Brně každý den.

bylo zrušeno třiadvacet. Řekl jsem si, že to zkusím i v Česku. Od června chodím před porodnici Obilní trh, kde probíhají dvě pětiny všech potratů na území města Brna. Rozhodl jsem se k této akci, abych vyjádřil můj protest formou letáků, plakátů a modlitbou žalmů.

Jaký byl ohlas na Vaši akci?

Ohlas veřejnosti samozřejmě je. Někteří lidé jsou rádi, že tam stojím. Později se ke mně přidali i další křesťané. Někteří lidé, kteří chodí kolem, nám vyjadřují vděčnost, že tam jsme i za ně, jiní nám zase nadávají. Zejména zaměstnanci nemocnice, kteří potraty provádějí, se snažili nás z toho místa vyvstvat, a to pomocí městské policie. Také jsem již absolvoval soudní spor s Městským úřadem Brno – střed, který mi zakázal zde stát. Odvolal jsem se ke Krajskému soudu a u Krajského soudu jsem spor vyhrál, takže nyní Krajský soud zrušil rozhodnutí Městského úřadu, kterým mi zakazoval stát před nemocnicí.

Jsou však lidé dokonce i mezi křesťany, kteří Vás považují za extremistu a zazlívají Vám, že vnucujete svůj názor jiným. Co byste jim řekl?

Jsem přesvědčen o tom, že zabítí bezbranného dítěte je vražda a k vraždě by nejen křesťané ale všichni lidé bez ohledu na vyznání neměli mlčet. Je to podobné, jako když někde hoří. Je nutné křičet, že hoří, a přivolat pomoc.

Jaký je Váš vztah k Panně Marii?

Můj vztah k Panně Marii se vyvíjel, protože jsem přišel k víře prostřednictvím evangeliků a ti se mariánskou úctou nezabývají a někdy se jí až příliš bojí. Můj vztah k Panně Marii se odvíjel od toho, že když jsem uvěřil, začal jsem litovat svého špatného vztahu k vlastnímu otci, kterého jsem v dětství odmítal jen proto, že moje maminka ho nesnášela. Přijímal jsem Boha Otce, což mi nedělalo žádné problémy, ale Panny Marie jsem se bál jako ženského elementu. Teprve když jsem pochopil, že Bůh je Bohem živých a ne mrtvých a že všichni věrní svědkové jsou v nebi a také že ti lidé, kteří jsou v nebi se za nás modlí a že tou nejlepší ženou, která kdy na světě žila, byla Panna Maria, která se za nás modlí, a tím nám u Boha pomáhá, tak jsem začal prosit i Pannu Marii o tuto přímluvu. Proto také mohu být v pravoslavné církvi, kde je Panna Maria uctívána.

Co byste chtěl ještě vzkázat čtenářům Immaculaty?

Rád bych je poprosil o pomoc. Kdyby někdo z nich měl odvahu a ochotu přijít před nemocnici, kterýkoliv všední den od 9.30 – 11.30 nebo i do 12. 00 hod., je tam vítán a potom je také zvů na pochod pro život každou druhou sobotu v měsíci. Před Vánoce by se o to chtěl pokusit i každou sobotu. Chci poznamenat, že pochod začíná katolickou mší svatou v kostele svaté rodiny na Grohově ulici 18 v 9.30 a vlastní pochod je pak v 10.30 směrem k porodnici na Obilním trhu, kde čteme žalmy. Ty z vás, kteří byste se nemohli zúčastnit, prosím o modlitbu, protože tento duchovní zápas je dost těžký a někdy je to i psychicky nepříjemné stát před nemocnicí a odolávat nezávislosti lidí, kteří potraty provádějí.

Děkuji Vám za rozhovor.

br. Bogdan Maria

BRAVO není bravo!

V německém týdeníku *Focus* (19/2003, str. 202) se objevil článek poukazující na nemravný obsah časopisu *Bravo*.

Text nese název *Aufstand aus Anstand* a podtitul *Falšované dopisy od čtenářů a sex místo poučení*. Z článku vyplývá, že redaktoři časopisu *Bravo* se stydí za svůj časopis.

Článek navazuje na dopis, který jménem skupiny redaktorů a redaktorek, pracujících v redakci *Brava* a uvědomujících si zodpovědnost za své jednání, napsal anonymní pracovník s vysvětlením: „Nutně jsme museli zachovat anonymitu, jinak by naše zaměstnání bylo ve velkém nebezpečí.“ V dopise, který byl předložen redakci časopisu *Focus* a adresován pro paní Heidrun Kasparovou, představitelku mnichovské organizace na obranu práv dítěte, anonymní redaktoři *Brava* informují o zvětšujícím se nasycování jejich časopisu sexuálním obsahem a krajně nemravnými ilustracemi. Pišou: „V průběhu posledních dvou let pozorujeme nárůst sexuálních témat v našem magazínu za současného snižování jeho úrovně. Obáváme se o své jméno a stydíme se být spolupracovníky *Brava*.“ Potvrzují, že značná část otiskovaných dopisů čtenářů, těch, které se týkají sexuálního poučení, jsou alespoň částečně falšované. Některé jsou čistým výmyslem redakce. Na příkaz šéfredaktora Ulli Weissbroda, navzdory ostrým protestům psychologů, tento umělý svět

sexu je stále v *Bravu* rozšiřován ve shodě s heslem „sex jde dobře na prodej“. V kontextu s těmito prohlášeními autoři článku informují, že už několik let přesto pozorují pokles prodeje. V roce 1995 byl náklad 1,43 mil. výtisků týdně, avšak mezi roky 2001 - 2002 nastal pokles z 895 120 výtisků na 693 340 výtisků.

Adresátka listu Heidrun Kasparová nyní analyzuje celou záležitost z právní stránky, aby mohla podniknout rozhodné kroky proti tomuto stavu. Obává se, že pod pláštíkem poučení se mohou rozehrávat pornografické machinace. Heidrun Kasparová má na mysli zřetelně narůstající frekvenci zobrazování sexuálních praktik (v tzv. fotonovelách) a dopisy čtenářů popisující různé způsoby masturbace. Platí to také pro stálou rubriku s názvem „Body - check“ (zkoušení těla), kde jsou publikovány fotografie nahých chlapců a děvčat s popisy typu „nemohu přestat zrazovat“. Dozvídáme se také, že německá redakce *Brava* platí mladým lidem za pózování k těmto snímkům.

Výzkumy ukazují, že 37 % čtenářů *Brava* představují děti ve věku od 10 do 13 let. Od roku 1956 je *Bravo* na listině časopisů ohrožujících mládež.

Každý, kdo má správně formované svědomí, schopné rozlišovat mezi dobrem a zlem, nepochybuje, že takové časopisy jako *Bravo* přivádějí své mladé čtenáře na cestu větší nebo menší sexuální závislosti, morálně kazí děti a mládež, čímž zároveň připravují zástupy spotřebitelů pornografie a antikoncepčních prostředků. Tak se uvádí do pohybu obrovský byznys, který cizopasí na lidské slabosti, hříchu a také obyčejné hlouposti.

Jestliže někdo, kdo se považuje za křesťana, kupuje, čte a ztotožňuje se s demoralizujícím obsahem zveřejňovaným v takových časopisech, ať ví, že tímto způsobem zrazuje Krista a vstupuje na cestu morální degenerace, která vede k závislosti na sexu, k různým deviacím a též ke ztrátě víry a života věčného.

*V té chvíli přistoupili k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně v nebeském království největší?“ Tu zavolal dítě, postavil ho před ně a řekl: „Amen, amen pravím vám: Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejde-
te do nebeského království. Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší. A kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá.*

Kdo však jedno z těchto nepatrných, které ve mě věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl potepen hluboko do moře. Běda světu, že svádí ke hříchu! Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda tomu člověku, skrze kterého pohoršení přichází! (Mt 18,1-7)

převzato z „Miłujcie się!“ 4/2003

Ke smrti je nutno dozrát

Polský katolický týdeník „Gość Niedzielny“ (6/2003) zveřejnil rozhovor s Otcem Andrzejem Sadowským, knězem spolupracujícím s paliativní medicínou, lékařským odvětvím, které se snaží ulehčit nevléčitelně nemocným pacientům jejich utrpení. Otec Sadowski dosvědčuje, že právě ti lidé, kteří trpí největšími bolestmi, nejvíce lpějí na životě a nechtějí umřít, naopak se snaží dělat všechno pro to, aby neodvratnost smrti co nejvíce oddálili, což vyvrací propagandu zastánců eutanázie, jako by si takoví pacienti výslovně přáli umřít. „Měl jsem pacienty, kteří se báli smrti, a měl jsem i takové, kteří se jí nebáli,“ říká tento mladý duchovní. Nejdůležitější je podle něho „dozrát ke smrti“, což se neobejde bez pomoci duchovní osoby, která pomáhá ukázat trpícímu smysl jeho utrpení a také smrti. „Setkal jsem se jednou s šestnáctiletým chlapcem, umírajícím na rakovinu. Pamatuji si jeho slova, řečená těsně před smrtí vlastní matce: «Neplač pro mne, protože jsem ve víře dozrál a s vírou jdu k Pánu Bohu.» To je krásné svědectví.“ Otec Sadowski se také často setkal i s nevěřícími na úmrtním loži, dokonce i s bývalými komunistickými funkcionáři, kteří celý život

pronásledovali Církev. Nezřídka dochází tváří v tvář smrti k jejich obrácení. „Jeden z těchto pacientů mi po zpovědi se slzami v očích řekl: «Promarnil jsem celý život.» V utrpení objevil Boha... Paradoxně se též stává, že umírání někoho blízkého je pro rodinné příslušníky příležitostí k obrácení a změně života. Stalo se mi, že u příležitosti zpovědi umírající osoby jsem zpovídal i členy rodiny, kteří už mnoho let nebyli u svátosti smíření.“ Otec Sadowski říká, že když člověk pochopí a přijme, že utrpení, bolest a smrt mají svůj metafyzický význam a dají se obětovat pro někoho nebo pro něco, tak tyto smutné skutečnosti života také podstatně lépe snášejí a snadněji se připraví na smrt jako na setkání s Pánem. Těžší situace v tomto směru bývá často s příbuznými než přímo s trpícím, zvláště když umírá malé dítě nebo mladý člověk. „...věřící rodiny se lépe smírují se smrtí svých blízkých. Teď se věnuji rodině, v níž umírá devítiletý chlapec. Rodiče se usilovně modlí o to, aby stačil ještě před smrtí přijmout sv. přijímání. Slaběji věřící lidé však prožívají tyto situace dramatictěji. Ale rozumím jim, vždyť je to lidské.“

-m-

Moc Božího milosrdenství

Na klášterní fortnu zaklepala jistá žena. Byla středního věku, avšak hodně utrápená životem. Chtěla mluvit s knězem, který sloužil jako kaplan na neurochirurgické klinice. Vrátný zavolal mě, neboť jsem tohoto kaplana zastupoval.

Když jsme se posadili, začala mi vyprávět příběh o svém manželu - alkoholikovi. Pil notoricky už v době jejich známosti. Jeho časté pití způsobilo, že byl stále méně citlivý k potřebám rozrůstající se rodiny. Pod vlivem alkoholu v něm rostla nenávisť k ženě a dětem. Napjatá situace způsobila, že dorůstající synové také velmi brzy začali pít.

Když mi ta žena vyprávěla svůj těžký životní osud, ptal jsem se sám sebe, proč mi to všechno vypráví. Ona, jakoby četla v mých myšlenkách, přerušila své vyprávění a řekla: „Prosím vás, můj manžel to dopracoval tak daleko, že pil již vše, co jen trochu obsahovalo alkohol. Včera, když se opilý vracel domů, zakopnul a spadnul tak nešťastně, že se uhodil hlavou o obrubník chodníku a musela ho odvést sanitka na pohotovost. Již několik hodin leží v kritickém stavu.“ Pak několikrát se slzami v očích dodala: „Prosím vás, zajděte k němu a modlete se u něho, protože je v nebezpečí věčného zavržení.“

Hned po rozhovoru jsem se vydal do nemocnice. Nalezl jsem onoho muže, který ležel v agónii. Dýchal díky přístrojům. Přistoupil jsem k jeho posteli a začal jsem se modlit korunku k Božímu Milosrdenství. Po chvíli se v mé mysli objevila slova, které Pán Ježíš řekl svaté Faustíně Kowalské: „I kdyby duše byla jako rozkládající se mrtvola, jestliže se obrátí na mé milosrdenství, já tuto duši neodmitnu.“ Síla těchto slov v přítomné situaci byla jako blesk z čistého nebe.

Příběh zaznamenal P. T. Roztworowski z Krakowa

Fatima, Kocliřou u Svitav a Memoriál Fatimy

Fatimské události z roku 1917 oběhly celý svět a s nimi výzva k pokání a smírnému odčiňování za hříchy světa s modlitbou za hříšníky. Byl to hlas milující Matky, která varuje své děti, když vidí, že jdou k záhubě. Byly předpověděny hrůzné události, které se měly stát, ale vždy s připojenou podmínkou - "nebudete-li činit pokání..., neobráte-li se..." Matka Boží také žádala o zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci světa a především Ruska, které jak víme se stalo po říjnové revoluci v roce 1917 šířitelem zhoubné ateistické ideologie. Některé předpovídané události se, bohužel, již naplnily (revoluce v Rusku, druhá světová válka, šířící se teoretický i praktický ateismus a s ním války a pronásledování), ale doufejme, že jejich rozsah - jako odpověď na modlitby těch, kteří fatimskou výzvu přijali - byl zmírněn. Co víc, fatimské

poselství nese i zaslíbení "nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí". Tady se mnozí ptají, kdy se naplní toto zaslíbení? Pozitivní společenské a politické změny, především pád komunistických totalitních režimů, nám dovolují usuzovat, že Mariin triumf již započal.

Jednou z odpovědí na fatimskou výzvu byla i národní akce "Díkuvzdání Fatimy", která se konala v rámci Středoevropských katolických dnů. Začala v září t.r. národní poutí do Fatimy, kde předseda ČBK arcibiskup Jan Graubner převzal putovní sochu Panny Marie Fatimské. Akce pokračovala putováním sochy Panny Marie Fatimské po katedrálách našich diecézí, mezinárodní sympoziem o významu fatimského zjevení a vyvrcholila 4. října v Kocliřově u Svitav zasvěcením českého národa Panně Marii a odhalením Memoriálu Fatimy.

Memoriál se snaží zachytit tajemství fatimského zjevení ve spojitosti s dějinnými událostmi. Autor, Milivoj Husák, ho popisuje takto:

"Memoriál Fatimy" představuje exteriérový meditativní sochařský komplex, významově a obsahově vázaný k 3. tajemství z poselství Panny Marie z Fatimy. Celek ztvárňuje symbolicky velmi redukovanou paralelu ke křížové cestě a cestu od kříže zpět.

Cesta má dvojí "čtení": Směřem ke kříži je cestou utrpení a smrti, cestou od kříže je výzvou k naději. Vstupní brána z velkých kamenných bloků nese výzvu k pokání, je "úzkou branou". Jednotlivá "zastavení" obsahují události obecné, politické a společenské, týkající se zejména válek, převratů a utrpení národů Evropy za totalitních režimů. Po setrávání pod křížem se cestou zpět objevuje druhá strana zastavení - obsahující symboly a data pozitivních změn, i druhá strana vstupní brány s poselstvím a příslibem Panny Marie.

Fatimská výzva k pokání platí stále, avšak neměla by vzbuzovat úzkostlivý strach, ale spíše burcovat k důvěře v Mariino Neposkvrněné Srdce a skrze ně v Božské Srdce Páně přinášející spásu.

bB

Modlitba anděla ve Fatimě

Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě.
Prosím za odpuštění za ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.

Modlitba k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu! Uchraň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému, abych si zachoval čistotu duše i těla. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mě vede k Bohu. Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na smír hříchů proti tvému Neposkvrněnému Srdci. Ve spojení s tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici. V Ní věřím, Jí se klaním a Ji miluji. Amen

foto: bB

Dvojí čtení Memoriálu Fatimy: cesta utrpení ale i zaslíbení vítězství.

Ježíš se narodil 25. prosince

Ferragosto je v Itálii pojem. Už od dob Římanů se slaví „Feriae Augusti“ – prázdniny císaře Augusta, kdy každý, kdo jen může, vyrazí z měst „ad aquas“ – k moři, k řekám a jezerům, do hor. I Vittorio Messori jednou navrhl, aby se Vánoce přenesly na 15. srpna, a tím by se lidé zbavili kýčového vánočního osvětlení, předvánočního shonu, nákupní horečky, saní tažených soby, vezoucích Santa Klause, dokonce i psaní obligátních přání a dávání dáreků. Vycházel totiž z rozšířeného přesvědčení, že datum Narození Páně 25. prosince bylo stanoveno bez historického podkladu, aby se vytlačil vliv pohanského slavení zimního slunovratu. Nyní se veřejně kaje. Nutí ho k tomu poslední vědecké objevy.

Díky dokumentům z Qumrámu bylo možno přesně určit, že se Ježíš narodil 25. prosince. Je to mimořádný objev, který nemůže být zpochybnován jako apologetický, protože jej udělal Žid, docent Jeruzalémské univerzity Shemarjahu Talmon. – Narodil-li se Ježíš 25. prosince, pak k panenskému početí došlo devět měsíců předtím. A křesťanské kalendáře slaví 25. března Zvěstování Páně. Ale z Lukášova evangelia víme, že archanděl Gabriel Marii oznámil jako znamení: „I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří a je už v šestém měsíci ...“. Starobylé východní církve slaví mezi 23.-25. září početí Jana Křtitele. Pořadí dat, zakládajících se na tradici, jež se nedala ověřit. Tak jsme si mysleli až donedávna.

Musíme však vycházet právě z početí Jana Křtitele. Lukášovo evangelium začíná historií starých manželů Zachariáše a Alžběty, která se už smířila se svou neplodností, jedním z nejhorších neštěstí v Izraeli. Zachariáš byl knězem z Abiášovy kněžské třídy. „A když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem službu,“ zjevil se mu archanděl Gabriel a oznámil mu, že navzdory vysokému věku budou mít s Alžbětou syna – „a dáš mu jméno Jan ... Bude veliký před Pánem“.

Ano, ta historie je nám dobře známa, ale že by onen Lukášův údaj „z Abiášovy kněžské třídy“ mohl být tak rozhodující, to si nemysleli ani velcí exegeté po dlouhá staletí.

Ve starém Izraeli byli kněží rozděleni do 24 tříd a střídali se podle neměnného pořádku při chrámových obětech dvakrát do roka. Věděli jsme, že Zachariášova kněžská třída, totiž Abiášova, byla osmá. Ale nikdo nevěděl, na kdy připadal její turnus. Až profesorovi Shemarjahu Talmonovi se podařilo za pomoci jiných odborníků a zvláště rozbořením svitků Qumránské knihovny upřesnit chronologické pořadí, v němž se střídalo 24 kněžských tříd při obětech v Jeruzalémském chrámu. Byla tady pravděpodobná tradice východních křesťanů, která klade oznámení Zachariášovi, že se mu narodí syn, mezi 23. a 25. září. Avšak tato pravděpodobnost se přiblížila jistotě, protože další badatelé podníceni objevem profesora Talmona rekonstruovali „přádelnický stroj“ oné tradice a dospěli k závěru, že ta tradice pochází přímo z prvotní židovsko-křesťanské obce v Jeruzalémě. Velmi starobylá a také náramně houževnatá tradice Východních církví, jak to bylo ostatně potvrzeno už v mnoha jiných případech.

A tedy, co se zdálo jako nějaký zbožný mýtus, nabývá náhle úžasné, nové pravděpodobnosti: Řetěz událostí, který se táhne v rozsahu 15 měsíců. V září anděl Páně, Gabriel, oznámil Zachariášovi narození syna. Evangelista Lukáš upřesňuje: „Když skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala“ (Lk 1,24). V březnu, po šesti měsících, zvěstování Marii a její „Fiat“. Po třech měsících narození Jana; katolická církev je slaví 24. června. Po šesti měsících narození Ježíše. A touto poslední událostí dospíváme do 25. prosince. Ten den tedy nebyl stanoven čirou náhodou.

A tedy na ferragosto se Vánoce nedají přesunout. Vittorio Messori se za svůj unáhlený návrh veřejně kál. Ještě bude dlouho trvat, než přiznájí své omyly horliví „bořitelé mýtů“ a zastánci tzv. vědeckého výkladu bible z okruhu „Religionsgeschichte“, kteří odkazovali Vánoce do říše legend a mýtů. Vědcům jako je profesor Shemarjahu Talmon stačil Lukášův údaj, že Zachariáš byl z Abiá-

šovy kněžské třídy, a qumránské papýry, aby potvrdil tradici prvotní jeruzalémské obce i datum Ježíšova narození – 25. prosince.

A co je Qumrán? V některých jeskyních Qumránu nedaleko Mrtvého moře jeden pastýř v roce 1947 našel celou řadu papýrů, čitelných rukopisných svitků. Do roku 1956 se objevovaly a prodávaly další. Jde o 750 textů v hebrejštině, aramejštině (tak mluvil sám Ježíš) a řečtině. Jdou od 3. století před Kristem až do 1. století po Kristu. Bibliista P. Gallagher SJ na jednom papýru určil text z Markova evangelia, který potvrzuje, že Markovo evangelium bylo napsáno před zničením Essénů, židovské sekty, která měla v Qumránu své sídlo, to je do let krátce po Ježíšově smrti v 40.-50. letech po Kristu. Jedna část papýrů byla až do roku 1991 uchovávána v Izraeli. Zveřejnění všech textů 38 svazků materiálu z Qumránu bylo dokončeno v Oxfordu teprve minulý rok.

Navzdory všemu křesťanské dobrodružství pokračuje.

Josef Kolářek, Vatikánský rozhlas

Síla svátosti smíření a modlitby svatého růžence

Před Vánocemi jsem byla smutná. Paní, se kterou jsem léta pracovala a snažila se s dobrým úmyslem vždy za ni dotáhnout různé práce, které buď neviděla nebo neuměla, se najednou začala chovat ke mně tvrdě a odmítavě. Považovala totiž to moje jednání za sekýrování. Svěřila jsem se s tím ve svátosti smíření. Po svaté zpovědi jsem byla velice uklidněna. Napadlo mě: „Poděkuj za tuto svátost, že existuje, že nám ji Pán daroval.“ Pomodlila jsem se v tramvaji cestou domů celý růženec na poděkování za svátost smíření.

Doma jsem si pak ověřila, že Pán Bůh je džentlmen a nikdy nezůstane nic dlužen. Odpověděl mi ještě týž večer, kdy jsem se vrátila domů. Vzala jsem si katolický tisk. Na zadní straně novin jsem si přečetla: "Neměňte. Touha měnit je nepřitelem lásky. Nesnažte se měnit ostatní. Milujte všechny takové, jací jsou. Nesnažte se změnit svět. Svět je v rukou Božích a On to ví. Když se toho budete držet, všechno se jako zázrakem změní ve svůj čas a podle svého."

Bylo to jako blesk z čistého nebe, jako Šavel z Damašku jsem si uvědomila, že nemám právo ji násilím měnit, být k dobrému. Modli se za ni, to je teď tvoje cesta. A to ještě není všechno. Krátce na to byl Štědrý den. Pro mě ten nejkrásnější v mém životě. Zcela spontánně jsme si spolu podaly ruce. Poprosila jsem ji, aby mě odpustila, pokud jsem se k ní chovala povýšeně. Její slova odpuštění jsou pro mě stále živá.

Děkujte, děkujte Pánu za všechny dary, kterými nás zahrnuje, a dostanete další!!

Helena

Návrat řádových sester do Jihlavy

Dne 7. října 2003 byl v Jihlavě otevřen nový řeholní dům Milosrdných sester III. řádu sv. Františka, tzv. minoritek neboli opavských sester, odkud se vyvozuje jejich původ.

V první polovině 19. stol. byla sociální situace v Opavě – hlavním městě rakouského Slezska těžká. Velké sociální rozdíly přiváděly chudinu k hladovění a k nemocím. Několik členek sekulárního III. řádu sv. Františka se rozhodlo hlouběji žít životem podle ideálu sv. Františka a z milosrdné lásky chtěly pomáhat všude tam, kde toho bylo nejvíce potřeba. Těchto sester se ujal minorita a pozdější provinciál minoritského řádu P. Leopold Klose, pod jehož vedením se počet sester rychle rozmnožil. V roce 1855 měla komunita již 70 členek. V r. 1859 získalo společenství diecézní schválení. Sestry pak pracovaly na různých místech: v nemocnicích, v sirotčincích, v dětských útulcích a vyučovaly ve školách. Měly též ošetrovatelskou školu v Olomouci a v Opavě. V r. 1938 byla kongregace rozdělena na dvě provincie. V té době měla na 900 sester. Avšak v době války utrpěla kongregace velkou ztrátu. Mnoho sester zemřelo a část sester německé národnosti odešlo do Rakouska a Bavorska, kde založily šest řeholních domů. V dnešní době trpící nedostatkem dorostu jsou v Rakousku dva domy, v Německu jeden, kde pracuje jen šestnáct sester. V naší zemi tvrdou ránu zasadila totalita. Byl zakázán dorost, veškerá veřejná činnost a sestry byly internovány. Po pádu totality sestry znovu nabyly svých práv. Dnes má kongregace 120 sester, šest domů v české republice a jeden na Slovensku. V současné době se sestry radují z otevření nového řeholního domu v Jihlavě.

V minulosti, od r. 1883, v Jihlavě pracovaly Milosrdné sestry sv. Karla Boromejského. Po nástupu totality musely Boromejky Jihlavu opustit. Zápis v místní kronice praví: „27. září

Jihlavská komunita Milosrdných sester III. řádu sv. Františka.

1953 v 7.00 hodin ráno odjíždělo z jihlavského sirotčince jedno nákladní auto a odváželo pět sesterských postelí, pět židlí, stůl, skříň a různé maličkosti do Albrechtic u Krnova ve Slezsku. Za nimi jelo osobní auto s pěti sestrami, které dosloužily v Jihlavě. Doprovázeli je se slzami v očích jejich svěřenci. Poslední mši svatou sloužil v kapli Božského Srdce Páně u sester P. Jaroslav Veselý, který výše uvedené události zapsal.“

Po padesáti letech se tedy do Jihlavy vrátily řádové sestry, a to na svátek Matky Boží Růžencové. Přejeme sestřám, ať jejich modlitba a práce je pro město požehnáním.

Drahé děti, už brzy se budou připravovat adventní věnce se čtyřmi svícemi. Advent je doba přípravy na Vánoce, trvá čtyři neděle. Každou neděli bude svítit o jednu svíci víc. A budeme se těšit na Vánoce. Víte, kdo se první těšil na Vánoce? Panna Maria.

Dávno a dávno předtím Pán Bůh předpovídal, že přijde zachránce všech neboli Spasitel, Kristus. To je Pán

Ježíš. Mnoho těch předpovědí je zapsáno v Písmu svatém Starého Zákona. Ta část Písma svatého, která byla napsána před narozením Pána Ježíše, se jmenuje Starý Zákon, a to, co bylo napsáno po jeho narození, je Nový Zákon. Bylo předpověděno, že se narodí v městě Betlémě; že bude dělat mnoho zázraků, uzdravovat nemocné, slepé, hluché, němé, chromé a vracet život zemřelým; že bude ukřizován a vstane z mrtvých;

že ho budou s radostí poslouchat a milovat lidé ze všech národů, i z nejvzdálenějších zemí; že bude nazýván Kristus Král a jeho království nikdy nepřestane; že bude přinášet pravou radost a pokoj do našich srdcí i mezi nás a povede nás k věčné radosti. A ještě mnoho jiného bylo o něm předpověděno.

Mnozí lidé znali tyto předpovědi, hlavně ti, kdo je četli v Písmu svatém, a toužili, aby už přišel. Ale nevěděli přesně, kdy to bude.

První se to dověděla Panna Maria, když k ní Pán Bůh poslal archanděla Gabriela. Ten ji pozdravil tak, jak ji podle jeho pozdravu zdravíme i my v modlitbě "Zdrávas, Maria". Potom jí řekl, že Duch Svatý dá, že se jí narodí dítětko a to bude Syn Boží, ten předpovídaný a očekávaný Král Kristus, a že mu dá jméno Ježíš. Panna Maria řekla: "Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova."

Od té chvíle se těšila na narození Pána Ježíše, na první Vánoce. Šla pomáhat své mnohem starší

příbuzné, svatě Alžbětě, která také čekala narození dítěte. To je svatý Jan Křtitel, který se narodil asi o půl roku dříve než Pán Ježíš. Panna Maria se modlila, s radostí děkovala Pánu Bohu, že se už splní to, co odedávna předpovídal, pomáhala svatě Alžbětě a s velikou láskou čekala na narození

Předpovídaný a očekávaný

svého syna, Syna Božího. Svatá Alžběta měla velkou radost,

že k ní Panna Maria přišla. Pán Bůh potom poslal anděla s poselstvím také ke svatému Josefovi; ten se stal moudrým, statečným a pečlivým ochráncem Panny Marie a Pána Ježíše.

Tak se Panna Maria připravovala na první Vánoce, svátky narození Pána Ježíše. I my se krásně připravíme na Vánoce, když se budeme jako Panna Maria také snažit pomáhat druhým a dělat jim

radost, když se budeme často modlit a děkovat Pánu Ježíši, že nás má tolik rád. I dárky, které darujeme nebo které dostaneme, jsou z lásky, kterou Pán Ježíš vkládá do srdcí, takže jsou vlastně všechny od něho.

Až se budeme v prvním desátku růžence modlit "kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého

počala", můžeme vzpomenu na to, co anděl Páně zvěstoval Panně Marii. A prosit, abychom s očištěnou duší prožili krásné a radostné Vánoce s Pánem Ježíšem, s Pannou Marií a svatým Josefem. Často na ně v adventě i o vánocích vzpomeňme v modlitbě. Abychom byli jako pastýři a moudří učenci (Tři králové), kteří je navštívili v Betlémě, jako Simeon a Anna, kteří je pozdravili v chrámě v Jeruzalémě. Ti všichni se s nimi setkali s velikou radostí.

Takovou vánoční radost i Vám všem přeje a vyprošuje a srdečně Vás zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Plním slib veřejně poděkovat Neposkvrněné Panně Marii za vyslyšení prosby. Vloni 7.12. při sesednutí z kola jsem uklouzla a zlomila si krček ramenního kloubu (fraktura celli humeri). Následovala těžká sádra a dále na těžkou sádru závaží. To se mé deformované krční páteři vůbec nelíbilo a k bolesti zlomeniny přibyla nesnesitelná bolest krční páteře, hlavy atd. a k tomu ke všemu mi z řetízku upadla medailka Neposkvrněné. Připadala jsem si jako hromada neštěstí a navíc i úvahy, se kterými přišel manžel, že „těžká sádra“ je nejlepší metoda u 26 leté ale ne u 66 leté (moje léta) osoby - v těchto letech nemusí zlomenina srůst. Že mám odvápnění jsem věděla dle dřívějšího rentgenu kloubů. Ne že bych medailku Neposkvrněné měla jako modlu - mám ji jako prostředek, který mne přivádí do blízkosti Panny Marie. Medailku jsem vzala a vhodila ke zlomené ruce za sádru se slibem, když zlomenina sroste poděkuji písemně v Immaculatě. Medailka se za sádrrou našla, přestože rozřezání sádry bylo náročné (dvě ouška na závaží a dvě na zavěšení ruky). Kost rostla i přes silné odvápnění mých kostí.

Dík, dík, dík, Neposkvrněná Panno Maria, za Tvoje přimluvy, za Tvoji pomoc!

M. Brtníková, Rousínov

Dne 6. prosince 2002 se nám narodila zdravá vnučka Anička. Její příchod jsme očekávali s obavou, ale s důvěrou a odevzdáním se do vůle Boží. Děkuji Panně Marii, Pánu Bohu a všem svatým, ke kterým jsme se s prosbou utíkaly. Děkuji za všechna dobrodiní a prosím o Boží pomoc a dar víry, ochranu pro celou naši rodinu, zvláště za šest vnuků.

Děkuji.

babička Ludmila z Malešovic

Nejsvětější matičko Kristova, Královno rytířstva Ježíšova. Už delší dobu volám v modlitbách o uzdravení své ženy, která si za život užila dost a dost bolesti. Trápily ji bolestivé bércové vředy,

kteř se teď zahojily, a stále se opakující bolesti zad, které přestaly.

Proto chci poděkovat za vyslyšení Matičce přimluvkyni u Syna svého nejmocnějšího. Děkuji a zůstávám v modlitbách nadále

Josef z Broumovska

Chtěli bychom s manželem poděkovat Panně Marii za vyřešení zdravotní situace našeho vnuka. Už od narození chodí na pravidelné kontroly ledvin, v poslední době i do Fakultní nemocnice. Tady ho objednali na začátek prázdnin na vyšetření a taky hned na operaci. Když jsme se to s manželem dozvěděli, hned jsme všechno svěřili Matce Boží a začali se modlit nověnu nasměřovanou na den operace. Taky do hračky, kterou si bral vnuk s sebou do nemocnice, mu manžel dal medailku Neposkvrněné. S důvěrou jsme očekávali, jak všechno dopadne. Už třetí den po nástupu, i když měl být ten den operován, vnuka z nemocnice propustili s tím, že všechno je v normě, operace není nutná a na kontrolu má přijít za rok.

Ještě jednou děkujeme Matce Boží za vyslyšení našich prosb a prosíme o přimluvu za další pomoc a ochranu u Jejího Syna.

manželé z Bruntálska

Chci poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Norbertovi za šťastný příchod na svět vnučičina syna Davidka. Dále bych ráda poděkovala paní Anně M., která mi Váš časopis zprostředkovává, a ujistit ji svou modlitbou za ni, jejího nemocného synáčka a její rodinu.

Pán Bůh zapláť.

Vaše čtenářka Terezie z Bukovce

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

V Immaculatě č. 68 jste psali o poutním chrámě Panny Marie v Lechovicích. Naše sestry z Kongregace milosrdných sester sv. Františka byly v době totality z Brna násilně přestěhovány do Lechovic, kde pracovaly v charitním ústavu a také se staraly o poutní kostel. Já jsem plnila službu sakristianky po dobu 21 let (od 1980 do 2001). Dnes bych se chtěla s vámi s vděčností podělit o příběh, který je pro mne dodnes nevysvětlitelný.

V roce 1995 jsem ze třímetrového žebříku, tzv. „dvojáku“ utírala prach ve výšce na římsu kolem oltáře. Jak jsem se nakláněla k římsu, žebřík na

podlaze uklouzl, ráhna se spojila a on se nachýlil směrem k hlavnímu oltáři z mramoru. Stačila jsem se rukama zachytit římsy a špičkou pravé nohy jsem zadržovala bok žebříku od pádu. Ruce mi trnuly, tíha na noze byla stále větší, v kostele nikdo nebyl. S hrůzou jsem si uvědomila bezvýchodnost a následky své situace: že se neudržím, zřítím se na podlahu a spadlý žebřík poškodí nenahraditelně vzácný mramorový oltář. Zaúpěla jsem o pomoc Boží. Vtom se stalo to nevysvětlitelné. Náhle jsem stála vzpřímeně na dlažbě kostela, tváří ke svatostánku, žebřík zůstal nakloněn šikmo bez jakéhokoli zachycení (nahore se o nic neopíral!). Rychle jsem žebřík vzala, položila na zem a s nesmírnou vděčností a pláčem jsem děkovala před svatostánkem za záchranu.

Není to ojedinělý případ zázračné pomoci v poutním chrámě Panny Marie Dobré Pastýřky v Lechovicích.

Děkuji Ti, Matko milostivá, děkuji Ti tisíckrát!

S. M. Josefína, Brno

Chtěla bych vaším prostřednictvím veřejně poděkovat Panně Marii a paní Zdislavě (a tím dodržet svůj slib) za bezproblémový porod naší holčičky, která přišla na svět předčasně o pět týdnů.

Přesto vše proběhlo bez komplikací, včetně porodní váhy a míry, malá krásně prospívá, roste a je naší velkou radostí.

Ó, královno nebeská, celý svět to dosvědčuje, že kdo v Tebe důvěřuje, dobrou Matku v Tobě má. Ty ho slyšíš a vyslyšíš ve své lásce přecháště, jeho prosby zajisté... Díky z celého srdce.

K.V., kroměřížsko

Dlužím Panně Marii poděkování za pomoc, kterou mi poskytla.

Pracovala jsem jako zdravotní sestra. V roce 1982 jsem se jako poslední ze šesti sester na oddělení nakazila infekční hepatitidou (žloutenkou) typu B. Byla jsem postižena nejvíc. Kolegyně za 3-4 týdny byly propuštěny domů, ale já jsem ležela na oddělení od začátku května do konce července a nemoc stále neustupovala. Jedna složka jaterních testů byla stále velmi vysoká. V tomto roce bylo na Svaté Hoře stopadesáté výročí korunovace sošky Panny Marie Svatohorské. Byla tam moje sestřenice, která mi v pondělí přivezla „pláštíček“ (obdélník látky

s obrázkem Panny Marie Svatohorské). Hned v to pondělí jsem si ho přišpendlila na gumu u kalhot na jaterní krajinu a zahájila devítidenní pobožnost. Příští týden v pondělí (jako každý týden) - to byl osmý den pobožnosti, byl zase odběr krve. V úterý - devátý den - přišla lékařka na visitu a řekla: „To tak strašně spadlo, až z toho mám strach!“ Nález byl velmi nízký. Pokračovala jsem v pobožnosti a další týden byl nález normální a já byla propuštěna. Ale navíc! Když jsem po měsíci přišla na kontrolu, řekl mi primář: „Vy jste zázrak! Australský antigen máte úplně negativní!“ (Ten přetrvává i několik let).

Maria, děkuji Ti za všechnu Tvou pomoc.

Marie Holíková

Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii za dar narození krásného zdravého synka.

Jana z Jižních Čech

Vážená redakce,

srdečně Vás zdravím. Je mi už 81 let. Moc děkuji za článek o Matce Marii Elektě (2/2003). Vděčím její přimluvě za uzdravení.

Když mi bylo 5 - 6 let, dostala jsem zánět středního ucha. Měli jsme malé hospodářství, peněz nebylo nazbyt. K lékaři se chodilo, až když už nebylo jiné pomoci. Maminka znala hodně léčení domácími prostředky. Ale vše bylo marné. Strašně mě bolela hlava. Bolesti jsem tloukla do postýlky. Zoufalá maminka si vzpomněla, že má obrázek M. M. Elekty, na kterém byla částička jejího řeholního šatu. Dala obrázek do šátku a hlavu mi jím ovázala. Nespala jsem tolik nocí, a tak jsem skoro hned usnula. Když jsem se vzbudila - byla bolest pryč. Šátek byl sice promáčený od výtoku z ucha, ale byla jsem zdravá. Maminka moc M. M. Elekty děkovala a já také. Později až v dospělosti jsem se dočetla, že patří do českého nebe. Domnívám se, že patří mezi světce. Pán Bůh měří božím metrem, ne lidským. Svatý otec Jan Pavel II. jednou řekl, že jsou světci kanonizovaní i nekanonizovaní.

Je toho mnoho co mě trápí, ale také mi Pán Bůh moc pomáhá.

Zdraví Vás a Pán Bůh Vám pomáhaj

Marie Žabková

Plním slib Matičce Boží, že Jí veřejně poděkuji, když manžel těžce onemocněl se srdíčkem. Ani si člověk neuvědomuje, kolik obdržel milostí a ochra-

ny. Já jsem měla na ruku velký exem až po lokty. Trval více než 10 let. Až jsem si ruce koupala ve vodě z Turzovky, tak zmizel. Sám pan doktor, který mě léčil a říkal, že se toho nikdy nezbavím, nakonec přiznal, že ta voda určitě v sobě něco má. Je toho více, že co bych chtěla děkovat ale i prosit. Maria, tisíceré díky a prosím další ochranu.

B. a F. z Moravy

Chci touto cestou z celého srdce za sebe i naši rodinu poděkovat naší Nebeské Matce Panně Marii a skrze Ni našemu Pánu Ježíši Kristu za narození zdravé vnučky. Přišla na svět den před svátkem Panny Marie Karmelské jako doslova „dítě modliteb“. Narodila se dcerce po čtyřech letech manželství, když s manželem odmítli umělé oplodnění. Zůstala nám jen naděje plynoucí z víry, že u Boha není přece nic nemožného. Po mnoha lékařských vyšetřeních a testech, které potvrdily, že není žádná patologická překážka pro početí. Na jaře loňského roku odjela dcera s manželem na pouť do

Medžugorje s prosbou k Matce Boží o dar dětátka. Asi za půl roku přišla dcera do jiného stavu. Znovu se „rozběhly“ modlitby, za nastávající maminku a tolik očekávaného človíčka. Na křtu dostala to nejkrásnější jméno - Maria, a svěřena je do ochrany Panny Marie Prostřednice všech milostí.

Já sám jsem už několik let Rytířem Neposkvrněné a šťastné narození vnučky mne jen znovu utvrdilo ve víře v mocnou přimluvu u Boha Tě, která u svého Syna za nás stále prosí, chrání nás a vede k Němu.

S úctou a vděčností

Antonín Rozsypal, Olomouc

Svou vděčnost vyjadřují: Rytířka Markéta, Jan Vogeltanz, M. Buzková, Marie od Kamenice n. Lipou, Marie Svačinová, Marie z Moravy.

O modlitbu prosí: Marie z Vysočiny, D. Vilgošová za těžce nemocného syna, Františka Hrbková, Marie Ježková, V. L., Ludmila Filipová.

Zpravodajská redakce Res Catholica iniciovala vytvoření nových internetových stránek <http://dekujiotce.cz>. Laici provozující server chtějí tímto způsobem poděkovat kněžím v naší zemi, kteří zasvětili svůj život Kristu ve službě katolickým věřícím.

Ti, kteří chtějí poděkovat knězi, který jim v životě pomohl, tak mohou učinit buď přímo přes Internet na adrese: <http://dekujiotce.cz> nebo poděkování zaslat písemně na adresu:

Zdislava Majeráková, Dlouhá 663, 417 42 Krupka

P. Jan Kabeláč

[Brno - dóm]

Vážený otče, děkuji Vám za přípravu na svátost křtu, I. sv. přijímání a biřmování. Velice rád vzpomínám na Vaše skvělé přednášky, při kterých jste nás seznamoval se...

+P. Máša

[Praha - Týnský chrám]

Milý otče, už jste v nebi. Jednou, dá-li Bůh, Vám to řeknu osobně, teď Vám to posílám po Internetu;-). Chci říct, že Vám děkuji, že jste se ujal mých rodičů tehdy ještě hledajících a oddal je, že jste mne pak pokřtil...

všem, všem, všem

[tábory Rovnost, Nikolaj, Vojna a další, věznice Valdice a další]

Děkuji všem kněžím, kteří v komunistických táborech a věznicích tajně celebrowali, zpovídali, učili, podpořovali, pomáhali. Zvláště vzpomínám na ty, kdo šli dobrovolně na "tábor smrti" ...

ZPRÁVY

Spravedlivý mezi národy

Předseda italské odbočky Mezinárodního institutu památky holocaustu Emmanuelle Pacifici navrhl udělit titul „Spravedlivý mezi národy světa“ Sv. Otcovi Janu Pavlu II.. Ten je přiznáván lidem, kteří za druhé světové války riskovali vlastní životy, když ukrývali své židovské spoluobčany. Jejich jména jsou vyryta na pahorku Yad Vashem v Jeruzalémě. Mladý depezi bohosloví Karol Wojtyła se v r. 1942 ujal dvouletého židovského chlapce, jehož rodiče emigrovali, a zajistil mu výchovu v dobré katolické rodině.

GN 41/2003

Tři roky za vlastnictví Bible

Malajsie, která je muslimským státem, zakázala přeložit Bibli do místních jazyků. Kdo by ji vlastnil, má být potrestán odnětím svobody na tři roky a pokutou ve výši 5000 Eur.

GN 18/2003

Venezuela věrná Kristovi

Navzdory překážkám, které Církvi klade do cesty Chavézova marxistická vláda, plní svěťtí i řeholní kněží své poslání. Prohlásil to arcibiskup hlavního města Caracasu kardinál Ignacio Velasco. „Církev je ochotna v případech nutnosti jít i do katakomb, ale nepřestane chválit Boha a hlásat zmrtvýchstání Krista,“ řekl venezuel- ský hierarcha a varoval před nebezpečím zavedení režimu otevřeně komunistického charakteru.

GN 18/2003

Papež varuje indické biskupy

Sv. Otec zaslal indickým biskupům dopis, v němž je varuje před projevy náboženského synkretismu a před „umělým duchovním konstruktem“, jenž manipuluje s „centrálním a objektivním zjevením křesťanství v dějinách“. Papež tak narážel na společné mezináboženské slavnosti indických biskupů s hinduistickými duchovními, při nichž je častokrát potlačena vlastní křesťanská identita, a upozornil na povinnost misijní práce mezi indickým obyvatelstvem.

Glaube und Kirche 7-8/2003

Skandální rozsudek francouzského soudu

Jeden francouzský rolník postavil na svém poli 7 m vysoký kříž. Někteří ze spoluobčanů si stěžovali a dali věc až k soudu. Ten rozhodl, že obviněný musí kříž ze svého pozemku strhnout, aby přý „nerušil“ jiné obyvatele vesnice.

GK 7-8/2003

Téma pre médiá

VATIKÁN — Svätý Otec vybral na rok 2004 tému Svetového dňa komunikačných prostriedkov: Médiá v rodine - riziko a obohatenie. Posolstvo sa už tradične zverejňuje 24. januára na sviatok sv. Františka Saleského, patróna spisovateľov. Budúcoročný sveto- vý deň pripadá na 23. máj. Tému ohlásila Svätá stolica práve na svi- atok archanjelov Michala, Rafaela a Gabriela, z ktorých posledný je patrónom rozhlasu. Predseda Pápežskej rady pre spoločenské kom- unikačné prostriedky John P. Foley komentoval tému slovami: „Pápež si želá, aby sa médiá zamerali na obohatenie, nie na rozklad rodiny.“ Podľa arcibiskupa Svätý Otec pozná mnohé periodiká a programy, ktoré pomáhajú vzdelávať a inšpirovať rodiny, na dru- hiej strane ho však trápi negatívny vplyv médií prezentujúcich ma- terializmus, pornografiu a násilie.

Katolícke Noviny 41/2003

Film o Bonhoefferovi

Katolícky filmový producent a režisér Martin Doblmeier nakrú- til film o nemeckom protestantskom teológovi Dietrichovi Bonhoefferovi, počas vojny popravenom za protinacistické postoje. Napriek tomu, že film bol pôvodne určený na premietanie v cirkev- ných kruhoch, hrá sa vo všetkých kinách USA. Doblmeier v rozho- vore pre agentúru Zenit povedal: „Ludia chodia do kina, aby si od- dýchli a unikli ťaživej realite života. Ak má film Bonhoeffer napriek tomu taký úspech, je to preto, lebo hovorí o viere. Ľudia sú totiž hladní po filmoch, ktoré rozprávajú o viere. V tom sa publikum líši od predstaviteľov zábavného priemyslu.“

Res Catholica

KATOLÍCI, VYPNĚTE TELEVIZI!

Poté, čo biskupové Anglie a Walesu obvinili BBC z protikato- lícké zaujatosti, organizuje nová skupina CUT (Catholics Unplug your Television!) bojkot této veřejnoprávní televize.

Zakladateľ skupiny Steffano Mazzeo řekl listu Catholic Times, že každá zmínka o katolicismu na BBC je spojená s „opovrhli- vým komentářem“. „Už je toho moc,“ dodal. „Televizi jsem vypnul a na- psal jsem jim, že už nebudu platit licenční poplatek.“

V Británii platí licenční poplatek každá domácnost s televizor- em, i když sleduje jen komerční stanice.

Urážlivé pořady o katolicismu vyvrcholily při oslavách papežo- va jubilea, kdy BBC vysílala pořad „Sex a svatě město“ a ohlásila seriál „Papežské městečko“, proti němuž protestují tisíce britských katolíků.

CWNews, Kathnet, 22. 10. 2003

Filmové ocenění

Grand Prix XVIII. mezinárodního katolického filmového a mul- timediálního festivalu „Niepokalanov 2003“ získal film *Pasýř – Kazimír Kardinál Šviatek* v režii P. Woldana a S. Krolaka. Cenu Rytířstva Neposkvrněné získal film od D. Gorské s názvem *Toužím v obět složit třeba život*, který zachycuje základní prvky odkazu sv. Maximiliána. Na letošní festival organizovaný Filmovým sdru- žením sv. Maximiliána Kolbeho bylo přihlášeno 118 filmů, 42 roz- hlasových pořadů a 2 internetové stránky.

RN 11/2003

Omezení potratů v USA

Po poslanecké sněmovně také americký senát schválil zákon, který zakazuje potrat v pokročilém stupni těhotenství. Zákon brzy vstoupí v platnost, protože prezident Bush již vyslovil souhlas s jeho podpisem.

Kongres s republikánskou většinou schválil zákon v minulosti již dvakrát v době Clintonovy vlády, šéf Bílého domu však pokaž- dě užil svého veta. Oproti tomu Bush přislíbil svůj podpis s tím, že zákon učiní přítrž této praxi a povede k šíření kultury života v Americe.

Oponenti zákona ho považují za první krok ve snaze zrušit umělé přerušování těhotenství ve Spojených státech a chtějí se ohrá- dit před soudem.

Interupci legalizoval Nejvyšší soud USA roku 1973.

RaVat 22.10.2003

OBSAH

Pouť	1
Ze života sv. Františka z Assisi	2
O těch, kdo nečiní pokání	4
Petr našich dnů - Kristus nás přivedl k pravému světlu svého poznání	5
Včera kardinál, zítra papež	6
MI v srdci Církve	10
Církev uznala celkem 21 od roku 1830	12
Květiny pro Pannu Marii	13
Charitativní pracovnice nebo misionářka?	14
Setkání na letišti	16
O terorismu a 11. září	17
Největší ohrožení míru	17
Modlitba za nenarozené na Obilním trhu	18
BRAVO není bravo!	20
Ke smrti je nutno dozrát	21
Moc Božího milosrdenství	21
Fatima, Koclířov u Svitav a Memorál Fatimy	22
Ježíš se narodil 25. prosince	24
Síla svátosti smíření a modlitby svatého růžence	25
Návrat řádových sester do Jihlavy	26
Pro děti - Předpovídaný a očekávaný	27
Poděkování	28
Zpráva	30

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2003, ročník XII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritická 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritická 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

*Lidé se brání uvěřit,
že už se neshledají s tím,
co odešlo.*

*Cožpak nepřichází
po noční tmě bílý den,
po sněhu tání,
po loučení návrat?*

*Jen člověk umí rozeznat
v pohyblivém stínu větví někoho,
kdo dávno odešel.*

*Anebo v měsíčním svitu,
v cípu mlhy,
dávno milovanou tvář.*

Eduard Petiška

Soětlo v temnotě svítí a temnota ho nepohltíla.

(Jan 1,5)